

LEWIS, MATTHEW GREGORY
WIDSTRÖM, ULRICA CAROLINA
FORSGREN, JOHAN GUSTAF

**Munken. Öfversättning. =Anon. Stockholm.
1-4. 1800-04=.**

Stockholm
1800

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

MUNKEN.

Somnia, terrores magicos, miracula, sagas,
Nocturnos lemures portentaque.

HORATIUS.

ÖFVERSÄTTNING.

FÖRSTA DELEN.

STOCKHOLM,

CARL DELEEN och JOH. GUST. FORSGREN.

1800.

Lewis

Bjeller

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT
530 SOUTH EAST ASIAN DRIVE
CHICAGO, ILLINOIS 60607

RECEIVED

NOV 15 1964

PHYSICS DEPARTMENT

CHICAGO

RECEIVED

PHYSICS DEPARTMENT

NOV 15 1964

PHYSICS DEPARTMENT

CHICAGO

MUNKEN.

FÖRSTA CAPITLET.

Om någon synes er ovanligt dygdig, om ni finner en man som, skrikande öfver de laster från hvilka han till äfventyrs är fri, icke har medlidande med andras svagheter, så kom ihog mina ord. Tro att denne till anseende så fullkomlige man, döljer under en förbländande yta ett af högmod och lösagtighet uppfyllt hjerta.

SPÅQVINNAN.

Klosterklockan hade knappt ringt i fem minuter och redan var Dominicaner-kyrkan så full af åhörare, att man med möda kunde vända sig. Man må icke föreställa sig att andakt eller begär efter uppbyggelse åstadkommo denna trängsel: att söka några spår till en sann gudsfruktan hos ett så vidskepligt folk som Madrids invånare, vore förlorad möda. Hvar och en hade sina orsaker att gå i

▲

Kyrkan, hemliga orsaker, som det vore alltför svårt att utleta, och hvilka hade alldeles ingen likhet med hvad som syntes. Fruntimren gingo i allmänhet dit för att visa sig, och karlarne för att se dem; somlige gingo dit för att höra presten, som var mycket berömd; andre att fördrifva tiden tills spectaclet begyntes; med ett ord, den ena delen af Madrid, väntade sig der att få råka den andra. De enda som verkligen åstundade att höra predikan, voro några sextio års gudfruktiga gummor, och omkring ett halft dussin afundsjuke prester, som beredde sig på att critisera predikan, och äfven att göra den löjlig, om det var någon möjlighet. För resten af åhörarne kunde den vördige fadern predika efter behag, väl eller illa, predika eller icke predika, det var deras minsta bekymmer.

Lika mycket hvad hvar och en hade för särskilt orsak; men det är åsminstone säkert att Dominicanerkyrkan aldrig ägt en så talrik församling inom sina murar. Alla vråar voro fulla och alla bänkar packade. Sjelfva bilderne som äro ställda till

prydnad emellan colonnerne fram i Kyrkan voro på denna dagen nyttige för allmänheten; man såg lefvande barn hänga på cherubims vingarne. Sanct Dominicus, Sanct Franciscus och Sanct Marcus buro hvardera en åskådare, och Sancta Agatha var belastad med en dubbel börda. Man bör således icke förundra sig om, oaktat deras skyndsamhet, våra två främlingar, då de inkommo i Kyrkan, sågo förgäfves till höger och vänster utan att finna ett enda rum ledigt.

Emedlertid fortfor den älsta af dem att tränga sig fram, utan att bry sig om det knot och missnöje hon derigenom ådrog sig. Man ropade förgäfves åt henne från alla sidor: »Jag försäkrar er, min fru; att här icke är något rum. — Men Signora, träng då inte på så häftigt, ni skuffar ikull hela Kyrkan. — Min bästa fru, hon kan min själ inte komma längre fram. Herre Gud hvad somliga människor äro odrägliga!» Den goda tanten var ständaktig: hon var så verksam med fötter, knän och armbogar, att hon efter en liten stund befann sig midt i

Kyrkan, på sin höjd tio steg från predikstolen. Hennes sällskap hade med tystnad åtföljt henne, och med en blyg uppsyn dragit fördel af hvar fot plats som hennes lederska vann. »Heliga Jungfru, ropade den gamla, hvilken hetta! Jag ville gerna veta hvad allt det här skall betyda, och hvad den odrägliga folkmängden har här att göra? Tänk att det inte fins en enda stol ledig, och ingen cavalier så höflig att han bjuder oss sin! Jag förestälde mig att man skulle vara litet mer belevvad i Madrid.»

Dessa utrop väckte tvänne unga herrars uppmärksamhet, som sutto lutade framåt mot stolskarmen, med ryggen vänd åt sjunde pelaren ifrån portalen, och tycktes tala i förtroende med hvarandra. Begge två voro ganska väl klädda. Då de hörde en fruntimmersröst göra denna utmaning åt deras höflighet sågo de sig om, och sökte med ögonen efter den som talt. Hon hade upplyft sin slöja för att bättre urskilja folket som omgaf henne. Men då de unga herrarne sågo att den damen hade rödt hår och vinda ögon, återtogo de sin förra ställning och fortsatte samtalet.

»Låt oss gå hen igen, min bästa tante, sade den andra; här är en odräglig värma och så mycket folk att man just kan bli ängslig.»

Hennes röst som sade dessa orden, var utmärkt af en intagande ljufhet. De begge unga herrarne vände sig å nyo om; men de åtnöjde sig icke denna gång med ett flygtigt ögonkast; begge två gjorde emot sin vilja en rörelse af förundran, då de blefvo varse den som talt.

Denna röst var af ett fruntimmer som syntes ungt, och till alla delar skapt att väcka det lifligaste begär att se dess ansigte. Olyckligtvis var den svarta slöjan som betäckte det icke genomskinlig; men trängseln hade bragt den i en liten oordning, så att man möjligen kunde upptäcka en hals som icke estergaf Venus de Medicis i skönhet. Hvit som snö, var den skuggad af en skog castaniebruna hår, som nedföll i lockar ända till medjan. Hennes växt var lätt och fri som en skogsnyms, och hennes barm mycket väl betäckt. Hon bar på sin arm ett radband

med stora perlor. Hennes hvita klädning, som pryddes af ett blått skärp, tillät en nätt fot att synas, hvars form en röd sko behagligt bildade. Sådant var det fruntimmer åt hvilken den yngsta af de två cavaliererne skyndade sig att bjuda sin stol, hvilket exempel den andra blef tvungen att följa emot den vindögda damen.

Denna emottog tillbudet med mycket betygande af sin erkänsla, och utan att låta be sig. Den yngsta emottog det äfven, men utan andra complimenters än en bugning. Don Lorenzo (detta var den unga herrns namn) skaffade sig en annan stol och satte sig bredvid henne, sedan han först viskat några ord åt sin vän, som förstod hans mening och satte sig på sin sida bredvid den gamla damen, med hvilken han ingick i ett djupt samtal.

»Ni är förmodeligen nyligen anländ till Madrid, sade Lorenzo till sin vackra granne; så många behag skulle redan gjordt mycket uppseende, om ni visat er förr än i dag; fruntimmrens afund och mitt köns

dyrkan skulle redan ådragit er allmän uppmärksamhet.»

Här väntade han ett svar; men som det han sagt icke just directe var en fråga, svarade det unga fruntimret intet. Efter några ögonblicks tystnad fortfor han:

»Har jag misstagit mig, då jag gissat att ni var främmande i Madrid?»

Det unga fruntimret betänkte sig; efter några ögonblicks villrådighet, besinnade hon sig och svarade honom med sakta röst: »Nej, min herre.»

»Tänker ni bli här länge?»

»Ja, min herre.»

»Jag skulle skatta mig mycket lycklig, om det stod i min magt att förskaffa er något nöje. Jag är väl känd i Madrid, och min familj har anseende vid hofvet. Om ni tillåter mig att vara er till någon tjänst; så skulle ni på en gång hedra och förbinda mig.

Om inte den här blyga skönheten, sade han för sig sjelf, gjordt ed att aldrig säga annat än ja och nej, så bör hon nu svara mig någon ting.

Lorenzo blef bedragen i sin väntan; hon svarade honom allenast med en djup bugning med hufvudet.

Han märkte då att hans granne icke tyckte om att tala. Men om denna tystlåtenhet kom af högmod, försigtighet, blygsamhet eller brist på liflighet, kunde han ännu icke förklara.

Efter några ögonblicks tystnad:
»Det syns, att ni ej känner vårt bruk, efter ni ännu behåller er slöja på. Tillåt mig att hjälpa er af med den?»

I samma ögonblick som Lorenzo räckte sin hand åt slöjan, höll hon honom tillbaka.

»Nej, min herre, jag tar aldrig af min slöja bland så mycket folk.»

»Inte är det något ondt i det, min systerdotter, om du tar af din

slöja, sade Leonella (det var den gamlas namn); ser du inte att alla de andra damerna tagit af sina. Jag har redan lagt bort min, och när jag visar mitt ansigte för publikens ögon; så kan du också helt tryggt visa ditt. Se så, mitt barn, tag af din slöja; jag kan försäkra att du inte skrämer bort någon.»

»Min bästa tante, det är inte bruket i Murcia.»

»I Murcia! Hvem frågar efter det? Du slutar då aldrig att tala om det ängsliga stället? Om det brukas i Madrid så gör det tillfyllest för oss. Tag då af din slöja. Gör straxt som jag säger Antonia; du vet att jag inte älskar motsägelser.»

Systerdottern svarade intet; men hon satte sig ej mer emot Don Lorenzos tillbud, som i kraft af tantens bifall, skyndade sig att afstaga slöjan. Den vackraste skapnad framstälde sig då för hans beundran; ett Seraphims hufvud var icke skönare än hennes. Emedlertid var hon mer vacker än skön. Hennes behag bestod mindre i regelbundna anlets-

drag än i ett uttryck af godhet och känslfullhet som visade sig i hela hennes ansigte. Hennes ålder syntes på sin höjd vara femton år. Hvarje del af hennes ansigte, för sig sjelf betraktad, var icke fullkomlig; men det hela var förtjusande. Hennes hy var icke alldeles fri från fläckar; hennes ögon voro icke mycket stora; hennes ögonhår voro icke ovanligt långa; men hennes läppar hade rosens friskhet. Hennes hals, hennes händer, hennes armar, allt var fullkomligt. Hennes ögon voro ljufva och klara som himmelen. Ett småleende som man såg sväflva på hennes läppar, gaf tillkänna hos henne en älskvärd liffighet; men hvilken hennes ytterliga blyghet synbarligen qväfde. Blygsamhetens förvirring målade sig i hvart af hennes ögonkast, och då de händelsevis råkade Lorenzos, såg man dem straxt återfalla på radbandet. Hennes kinder rodnade, och hon läste derpå med mycken andakt, som man kan föreställa sig.

Lorenzo hade sina ögon fästade på henne, med en blandning af förvåning och beundran. Leonella trod-

de sig vara skyldig att ursägta sin systerdotters barnsliga blyghet.

»Det är ett barn, sade hon, som aldrig sett världen; hon är uppfostrad på ett gammalt slott i Murcia, där hon aldrig haft annat sällskap än sin mors, som inte har sitt sunda förnuft en gång, fast än hon är min köttsliga syster.»

»Har hon inte sitt sunda förnuft? Sade Don Christoval med en låtsad förundran; det är alltför besynnerligt.»

»Ja, det är alldeles visst, min herre; och emedlertid är det underligt hvad somliga människor äro lyckliga! en ung herre, af étt bland de första husen i Madrid, fick det infallet att tro det min syster var qvick och vacker. Lutter inbillning! min syster hade verkligen pretention att vara det; men jag, som känner henne, jag vet alltför väl att hon hvarken hade det ena eller det andra, och jag vågar påstå, att om jag gjordt mig hälften så mycken möda att behaga så... Men det är inte det som nu är frågan om. Jag

sade att en ung herre blef kär i henne, och gifte sig med henne sin far ovetande. Denna förening förblef hemlig omkring tre år; men änteligen fick den gamle Marquisen med mycket missnöje underrättelse derom, och reste genast till Cordua, med uppsåt att låta arresteras Elvira och skicka henne så långt, att man aldrig mer skulle få höra talas om henne. Herre Gud! hvad han gjorde för ett väsen då han kom fram och fick höra att hon redan var bortrest för att möta sin man, och att de begge två farit af till Vestindien! Han svor och larmade på oss alla, som han skulle varit anfäktad af den onde, och lät kasta min far i fängelse, min far! som, jag vågar säga, var den hederligaste skomakare i hela Cordua; och när han för sin väg hade han den grymheten att taga min systers lilla gosse, ett två års barn, med sig, som hon blifvit tvungen att lemna efter sig. Jag har all anledning att förmoda det han farit illa med det stackars barnet; ty vi fingo några månader derefter underrättelse om dess död.»

»Det var en elak gubbe, den Marquisen,» sade Don Christoval,

»Åh det var en plump människa, utan urskillning! kan ni tro, min herre, att han var så oförskämd och kallade mig trollpacka, då jag sökte att ställa honom tillfreds; och han önskade till grefvens straff att min syster måtte likna mig.»

»Kors bevars! Kunde han vara så orimlig, svarade Don Christoval. Jag tviflar tvärtom inte, att grefven skulle varit alltför glad om det gått an att få byta ut den ena systemen emot den andra.»

»Ack! min herre, ni är verkligen alltför artig. Emedlertid är jag rätt nöjd, efter det gick som det gick, att han föll med sitt tycke på min syster. Den stackars Elvira har inte haft mycket att fröjda sig öfver följderna af denna förening. Efter tretton odrägliga års vistande i America dog hennes man, och hon återkom till Spanien utan penningar, utan tillgångar och utan en kudde att luta sitt hufvud på. Antonia var det enda barnet hon ägde öfrigt. Hennes svärfar, alltjämt uppretad mot grefven, hade gift sig å nyo under deras frånvaro och hade med sin

andra fru en son, som man säger skall vara en alltför beskedlig herre. Den gamle Marquisen ville icke se min syster när hon kom tillbaka, utan lät tillbjuda henne en liten pension, med vilkor att hon med sitt barn skulle bege sig till Murcia, och bo på ett gammalt slott, som förr varit hans älsta sons favoritställe, och som den gamle Marquisen för den orsaken, låtit förfalla. Min syster emottog tillbudet och begaf sig till Murcia, der hon varit ända till slutet af förleden månad.»

»För hvad orsak är hon kommen till Madrid?» frågade Lorenzo, som åhördt Leonellas berättelse med mycket deltagande.

Ack, min herre, hennes svärfar har blifvit död, och slotts-intendenten nekar att längre utbetala hennes pension. Hon är kommen till Madrid för att söka den unga Marquisen; men jag är rädd att hon gjordt sig ett fruktlöst besvär. Ni unga herrar, ha aldrig för mycket pengar, och ha aldrig lust att slösa dem på fruntimmer, som äro något till åren. Jag har rådt min syster att

skicka Antonia med sin ansökning; men hon har förkastat mitt råd. Hon är så envis! Antonia, med sin lilla vackra figur, skulle helt visst fått allt hvad hon begärt.»

»Men hvarföre, sade Don Christoval, med en ironiskt kär ton, om det behöfs en vacker figur, har inte er syster vändt sig till er?»

»Min herre, ni gör mig helt förvirrad. Jag vet inte om min syster kunnat tänka på denna utväg, men för min del känner jag faran af dylika commissioner, och jag skulle aldrig våga att blottställa mig . . . Karlarne äro så elaka nu för tiden!»

»Har ni då en så stor afsky för karlar, min fru?»

»Min herre, hittils har jag inte haft orsak . . .»

»Men om det nu hände, till exempel, att en ung, hygglig karl begärde er hand, skulle ni ha den grymheten att neka?»

»En ung, hygglig karl! då fick jag se hur jag gjorde, min herre.»

I det hon sade dessa ord, ville hon kasta en öm och betydande blick på Don Christoval, men hennes vinda ögon skänkte den åt Lorenzo, som gjorde en djup bugning till betygande af sin tacksamhet.

»Törs jag fråga er, sade han, namnet på den unga herrn hos hvilken Donna Elvira ämnar göra sin ansökning?»

»Marquis de Las Cisternas.»

»Cisternas! jag känner honom ganska väl, han är inte för närvarande i Madrid, men man väntar honom ofördröjligen. Det är en förträfflig ung man; och om den älskvärda Antonia tillåter mig att vara hennes advocat hos honom, så tror jag mig kunna lofva att snart bära henne fögnande underrättelser.»

Antonia slog opp sina blå ögon och tackade honom med ett behagligt småleende. Leonella gjorde mer bullrande tacksägelser, och emottog hans tillbud med försäkringar om den lifligaste erkänsla. »Men, Antonia, hvarföre talar du inte mitt barn? Skall du inte tacka herrn för

sin godhet? Vill ni vara så artig, fortför hon, i det hon vände sig till Don Christoval, och förklara mig för hvad orsak det är så mycket folk i Kyrkan i dag?»

»Vet ni inte, min fru, att fadern Ambrosio, detta Klosters Prior, predikar här alla torsdagar? Hela Madrid återskallar af hans beröm, och som han allenast predikat trenne gånger, springer alla människor efter att höra honom. Hvad! skulle inte bullret af hans rygte redan hunnit till edra öron?»

»Ack, min herre, jag kom först i går till Madrid, och vi veta så litet i Cordua, hvad som tilldrar sig i den öfriga världen, att sjelfva namnet Ambrosio är oss obekant.»

»Detta namn är här i allas mun; karlar och fruntimmer, unga och gamla, tala inte om honom utan med förtjusning. Våra Grander öfverhopa honom med skänker; deras fruar vilja inte hafva någon annan bigtfar än honom, och han är känd öfver hela staden under namn af Gudsmannen.»

»Han är utan tvifvel af förnäm härkomst, sade Leonella.»

»Det är just det man inte vet. Sista Priorn för Dominicaner-munkarne fann honom, ett spädt barn, utanför porten af sitt kloster; man gjorde fåfänga efterspaningar för att upptäcka hvem som kunde lagt dit honom, och sedan har han blifvit uppfostrad i klostret. Man har blifvit varse hos honom ifrån barndomen mycken lust för studier och enslig lefnad, och så snart han uppnått den föreskrifna åldern, har han aflagt sitt löfte. Ingen menniska har sedan återfordrat honom, och hans härkomst är ännu en hemlighet. Munkarne, glada att underhålla den credit som denna mannens egenskaper ge åt deras kloster, hafva inte dragit i betänkande att förkunna, det han är en skänk af den heliga Jungfrun: Man måste bekänna att den utomordentliga strängheten af hans lefnad ger åt denna saga ett slags sannolikhet. Han är för det närvarande omkring trettio år. Alla timmar af hans ungdom hafva blifvit uppoffrade åt studier, i en beständig afsöndring från samhället och

ett beständigt kufvande af sina böjelser. Det är ungefär tre veckor sedan han blef utnämnd till Prior för detta kloster, utom hvars murar han före den tiden aldrig varit, och hvarutom han för närvarande ej kommer, utan för att bege sig till denna Kyrka, dit hela Madrid skockar sig, som ni ser, för att höra honom. Man påstår att han skall vara mycket lärd och värtalig. Han har inte, under hela loppet af sin lefnad, öfverträdt en enda af sin ordens reglor; man blir inte varse den minsta fläck på hans character, och hvad hans kyskhetslöfte angår så försäkrar man, min fru, att han inte vet hvad skillnad det är emellan en karl och ett fruntimmer, också är han redan af menigheten ansedd som ett helgon.»

»Om man är ett helgon för det priset, sade Antonia, så kan jag också smickra mig att vara ett helgon.»

»Gud bevara mig! ropade Leonella, hvad är det du säger, min systerdotter? Är det saker för en ung flicka att resonera om det? Du bor-

de inte en gång veta att det fins karlar till i världen, utan du borde föreställa dig att alla människor vore af samma kön som du. Hela åtskillnaden är, att det ena könet har skägg och det andra inte, det ena höga bröst, och det andra»

Leonella hade troligen fortfarit att undervisa sin systerdotter medelst dessa okonstlade skiljeteken, om icke ett sorl af fägnad, som i detta ögonblick utbredde sig öfver hela kyrkan, hade förkunnat predikantens ankomst. Donna Leonella steg upp på sin stol, för att bättre se honom, och Antonia följde hennes exempel.

Predikanten var en ganska vacker karl; hans väsende var öfvermåttan intagande; han var lång och väl växt, och hans åsyn ingaf vördnad. En krokig näsa, ett svart och blixtrande öga, tjocka och ihopväxta ögonbryn, voró de märkeligaste dragen af hans ansigte. Hans hår var ljusbrunt. Fastän han ännu var i blomman af sin ålder, hade läsning och vakor nästan alldeles förjagat rodnaden af hans kinder. Hans öppna och rena panna tycktes vara red-

lighetens och dygdens säte. Alla hans anletsdrag uttryckte den inre tillfredsställelsen af en själ, lika fri från omsorger som brott; han hälsade församlingen med en ganska ödmjuk uppsyn. Man blef äfven varse i hans lifliga och genomträngande blick en slags stränghet, som injagade fruktan och hvars åsyn få menniskor kunde uthärda. Sådan var Ambrosio, Dominicaner-munkarnes Prior, med tillnamnet Gudsmannen.

Antonia såg honom med ett obeskrifligt nöje. Hon väntade med otålighet att få höra honom tala, och då han talade trängde ljudet af hans röst ända till det innersta af den unga flickans hjerta. De öfrige åhörarne, fastän mindre lifligt rörda, hörde honom icke utan deltagande. Alla voro uppmärksamma, och den djupaste tystnad rådde ända i de aflägsnaste capell. Lorenzo sjelf kunde icke emotstå förtjusningen; han glömde att Antonia satt vid hans sida, och såg och hörde icke annat än predikanten.

Ambrosio förklarade i enkla, tydliga och kraftiga ordalag, religionens

skönheter. Han uttydde med så mycken klarhet som visshet, åtskilliga mörka ställen uti den heliga skrift. Han talade emot människornas laster; föreställde de straff dem äro beredda i andra verlden och hans röst, på en gång tydlig och stark, blef vid deras förkunnande förfärlig som stormens. Der fanns icke en enda åhörare som icke gjorde med rysning en esterräkning med sig sjelf öfver sin förflutna lefnad. Hvar och en tyckte sig höra åskan dundra öfver sitt hufvud, och se afgrunden under sina fötter. Men då Ambrosio, genom en hastig öfvergång, begynte måla ett rent samvetes ljufva lugn, och de belöningar som vänta dygdiga själar, återhämtade församlingen omärkligen sitt mod; man såg hoppet och förtröstan på Guds oändliga barmhertighet upplifva allas ansigten. Man väntade med otålighet hvarje tröstande ord som utgick af predikantens mun, och snart, under åhörande af hans harmoniska röst, trodde hvar och en sig flyttad i dessa lyckliga boningar, som han framstälde för inbillningen med så lilliga och lysande färgor.

Ehuru predikan varit ganska lång, fanns ingen som icke var ledsen att redan höra den slutas. Sedan Munk-
ken upphört att tala, iaktogs ännu samma tystnad; men förtjusningen skingrade sig omärkligen, och lemnade rum åt den allmänna beundran; man trängde sig hoptals omkring predikstolen i det han nedsteg derifrån; man tackade honom, öfverhopade honom med välsignelser, kastade sig till hans fötter och kyste vördnadsfullt det nedersta af hans kläder. Den helige mannen gick långsamt igenom hopen, med händerne i kors öfver bröstet, ända till den dörrn som förde från Kyrkan till hans Kloster. När han kommit på trappan, vände han sig till dem som följde honom, och med några ord tackade och uppmuntrade dem. Under det han talade släppte han, som af en händelse, radbandet som han höll i handen. Folket bemäktigade sig det, och hvar och en sträfvade att få en perla deraf, för att bevara den som en helgedom. Den helige mannen log åt deras bemödande, gaf dem sin välsignelse och gick. Den djupaste ödmjukhet målade sig

i detta ögonblick i hela hans ansigte. — Var den också i hans hjerta?

Antonia följde honom med ögonen så långt hon kunde. Det syntes henne, då porten igenslöts efter honom, som hon skulle förlorat en väsentlig del af sin sällhet, och hennes ögon uppfylldes, henne ovetande, med tårar.

Han är helt och hållet skild från världen, sade hon för sig sjelf, kan hända att jag aldrig får se honom mer.

Lorenzo blef varse hennes rörelse, i det samma hon satte sin näsduk för ögonen.

»Är ni nöjd, frågade han henne, med vår predikant, och tänker ni ännu att Madrid gör sig en för hög tanke om hans egenskaper?»

Antonias hjerta var uppfyllt af beundran för Gudsmannen, så att hon fann sig böjd att tala om honom. Lorenzo var dessutom icke mera obekant för henne.

»Ack!

»Ack! denna mannen, svarade hon, har öfvergått all min förmodan. Jag hade ännu inte något begrepp om vältalighetens välde; men så snart som han talte, ingaf hans röst mig så mycket deltagande, så mycken högaktning, och jag kan äfven säga tillgifvenhet, att jag sjelf häpnar öfver lifligheten af mina känslor.»

»Ni är ung, fortfor Lorenzo leende, det är naturligt att ert hjerta känner lifligt dessa första intryck; att ni, som sjelf synes så god och okonstlad, inte misstänker andra för förställning, och att, då ni ännu ser världen igenom er egen oskuld's prisma, allt som omger er synes er värdigt er aktning; men ni måste bereda er på att se dessa förföriska villor försvinna; att ofta upptäcka förnedrande tänkesätt hos dem som mest väcka er beundran, och att till och med finna dem vara era fiender, som visa er den mesta välvilja.»

»Ack! min herre, svarade Antonia, mina föräldrars olyckor gifva mig nog exempel af falskhet och trolöshet, emedlertid kan jag icke tro att den sympathiska kraft som

emot min vilja drar mitt hjerta till denna värdige mannen, bör inge mig fruktan för framtiden.»

»Jag tror det inte mer än ni. Fadern Ambrosio har ett mycket godt rygte. För öfrigt har icke en man som tillbragt hela sin lefrad i ett Kloster, kunnat finna något tillfälle att förgå sig, änskönt han skulle varit sinnad dertill; men nu, då han, i anseende till sitt embetes pligter, finner sig nödsakad att då och då lemna sin enslighet och att något litet se verlden, som ännu är okänd för honom, får man se hur han går igenom detta prof.»

»Åh, jag hoppas att han skall genomgå det med mycken ära.»

»Jag hoppas det äfven; och om han visste den del ni tar i hans framgång, skulle det utan tvifvel vara en stor uppmuntran för honom. Allt tycks emedlertid ge tillkänna att han är född för att bli ett undantag från den allmänna ordningen, och afunden skulle fåfängt söka att svärta hans character.»

»Ni gör mig mycket nöje, min herre, då ni ger mig denna försäkran. Jag är glad att utan frugtan kunna öfverlemnna mig åt den böjelse han inger mig, och jag skulle blifvit rätt ledsen, om ni rådt mig att qväfva denna känsla. Min tante, denna herrn säger att fadern Ambrosio är en oförvitlig man; vill ni inte vara så god och förmå min söta mor att välja honom till vår bigt-far?»

»Till vår bigt-far! ropade Leonella. Det kan du vara säker om att det blir det sista jag gör; jag håller alldeles inte af din fader Ambrosio jag; han ser alldeles för mycket sträng ut, och det kommer en darning öfver hela min kropp bara han ser på mig. Om han vore min bigt-far, så dristade jag mig verkligen inte att upptäcka allt för honom, och store Gud! hvad skulle det då bli af oss? Den målningen han gjorde på helfvetet har så förskräckt mig, att jag knappast kommer mig före igen; och då han talte om syndare, så trodde jag att han ville äta opp oss allesammans.»

»Ni har rätt, Signora, sade Don Christoval; en öfverdrifven stränghet är, säger man, det enda felet hos Ambrosio. Jag har hört sägas att han i den inre förvaltningen af sitt Kloster redan, i anseende till de andre munkarne, visat några prof af sin oböjliga character. Men trängseln begynner att minskas. Vill ni tillåta mig, mina damer, att följa er hem?»

»Min Gud! ropade Leonella i det hon lotsade rodna; jag vill inte för allt i verlden att min herre skulle göra sig så mycket besvär. Min syster är dessutom så grannlaga, att hon skulle träta en hel timme, om hon såg mig komma hem med en obekant cavalier. För öfrigt skulle jag önska att ni ännu någon tid ville dröja med edra propositioner...»

»Mina propositioner? Jag försäkrar er Signora...»

»Ja, min herre, jag vill väl tro att edra afsigter äro upprigtiga, och jag är inte missnöjd med er otålighet, men jag begär likväl liten betänketid. Det skulle vara ett alltför litet grannlaga uppförande af mig,

att straxt vid första bekantskapen emottaga tillbudet af er hand.»

»Min fru, jag ger er mitt hederord . . .»

»Gå, min herre, om ni älskar mig, så tvinga mig inte. Jag skall anse er lydnad som ett prof af er kärlek. Ni skall i morgon bittida få underrättelser från mig; det är allt hvad jag i dag kan lofva er. Adieu. Men jag skulle vilja veta ert namn, mina herrar, innan vi skiljas åt?»

»Min vän, svarade Lorenzo, är grefve d'Ossorio, och mitt namn är Lorenzo de Medina.»

»Don Lorenzo, jag skall underätta min syster om ert förbindande tillbud, och ni skall få veta hennes svar. Hvart kan jag få ställa ett bref till er?»

»Till Medinas palats, der jag bor.»

»Det är nog. Adieu, mina herrar; och ni herr grefve, jag ber er stilia er kärleks häftighet. Emedlertid, för att visa er att den inte missha-

gar mig, och att min afsigt inte är att göra er förtvillad, så emottag detta tecken af min tillgifvenhet, och tänk någon gång på Leonella.»

I det hon sade dessa ord, räckte hon honom en torr och skrynklig hand som Don Christoval kysste; men det skedde så tvunget och med en så synbar motvilja, att Lorenzo hade all möda i världen att hålla sig ifrån att skratta. Leonella skyndade sig derpå ur Kyrkan, och den älskvärda Antonia följde henne med tystnad. Då hon kom till utgången, såg hon sig händelsevis tillbaka och hennes blickar mötte Lorenzos. Denne som icke förlorat henne ur ögnasigte, gjorde en djup bugning och visade genom tecken huru ogerna han skiljdes vid henne; hon svarade på hans hälsning, och skyndade bort.

»Jag måste bekänna, sade Christoval till sin vän då de blifvit ensamma, att ni förskaffat mig ett vackert äfventyr! för att befrämja edra afsigter på Antonia, har jag beqvämt mig att säga några grannlåter åt tanten, och efter en timmas förlopp finner jag mig nära på vägen att

gifta mig. Hur vill ni belöna mig, min vän, för hvad jag uthärdat för att tjena er; att ha kunnat kyssa för er skuld den gamla trollpackans hand? Det smakar fett kring läpparna, och jag har en kökslukt kvar i näsan.»

»Jag tillstår, min bästa grefve, att ni befunnit er i en ganska kinkig ställning; emedlertid är jag så långt ifrån att tro den odräglig, att jag troligen kommer att be er inte vårdslösa de fördelar som en lycklig händelse ärbjuder er.»

»En lycklig händelse! jag ser nog, mon cher, att ni redan är fast för den lilla Antonia.»

»Jag kan inte beskrifva hur mycket jag tycker om henne. Min farbror, hertigen af Medina, har allt ifrån min fars död, låtit mig förstå att han önskade se mig gift. Jag har ända hittills undvikit att uppfylla hans afsigter, i det jag lotsat ej begripa dem; men om jag skall vara uppriktig, sedan jag sedt denna älskvärda flickan . . . »

»Jag kan aldrig förmoda, Lorenzo, att ni kan vara nog galen och vilja ha den hederligaste skomakarens i Cordua dotterdotter till hustru?»

»Håll, Christoval, ni glömmar att hon äfven är dotterdotter af den aflidne Marquisen de Las Cisternas; men utan allt afseende på börd eller titlar, kan jag försäkra er, att aldrig något fruntimmer så mycket behagat mig.»

»Det är alltför möjligt; emedertid kan ni väl inte tänka att gifta er med henne.»

»Och hvarför inte, min grefve? Jag är tillräckligt rik både för henne och mig, och ni vet att min farbror tänker i detta fall mycket upplystare än hopen. Efter hvad jag känner om Raymond de Las Cisternas, är jag ganska öfvertygad att han med mycket nöje skall erkänna Antonia för sin brorsdotter, och då skall icke mer hennes börd vara ett hinder för uppfyllandet af mina önskingar. Jag kan då, utan att förnedra mig, uppenbarligen erbjuda henne min hand. Försöka att erhålla hen-

ne på andra vilkor, skulle vara mig omöjligt. Jag bekänner att jag finner hos henne allt hvad som kan göra mig lycklig i en makas ägande. Hon är ung, intagande, älskvärd, känslofull, och jag är ganska öfvertygad att hon har ett godt förstånd.»

»Hur vet ni det? Hon säger ju aldrig annat än ja eller nej?»

»Det är sant; men ni måste också medge mig att hon alltid sätter sitt ja och nej på sitt rätta ställe. Emedlertid, min vän, ser ni inte att allting talar hos henne, hennes ögon, hennes förlägenhet, hennes blygsamhet, hennes oskuld...?»

»Åh ja, jag tänkte inte på det; jag ser att ni har rätt. Vill ni att vi skola råkas i afton på spectaclet, så få vi tala vidare härom.»

»Det är mig omöjligt i dag; jag kom först i går aftons till Madrid, och jag har inte ännu sedt min syster. Ni vet att hennes kloster ligger här på gatan, och jag var just på vägen till henne, då jag såg det

myckna folket bege sig till denna kyrkan, dit jag följde af nyfikenhet. Jag går nu dit jag först ärnade, och blir förmodeligen hela aftonen i samtalsrummet.»

»Ar er syster i ett kloster, säger ni? Jag hade verkligen glömt bort henne. Den älskvärda Donna Agnes. Det förundrar mig storligen, Don Lorenzo, att ni tillåtit att man inmurat en så skön flicka i ett ängsligt kloster.»

»Jag, Don Christoval! Kan ni tro mig om en sådan grymhet? Ni bör påminna er, att hon godvilligt antagit slöjan, och att hon äfven önskat, jag vet inte för hvad orsaker skuld, att skilja sig från verlden. Jag har gjordt allt hvad som stått i min magt för att afvända henne från detta beslut; men mitt bemödande har varit frugtlöst, och jag har förlorat min syster.»

»Åh, ni har nog något som tröstar er. Om jag mins rätt så tillföll Donna Agnes en arfslott af tiotusen piaster, hvaraf hälften nu till-

faller er. Jag ville min själ förlora femtio systrar för det köpet.»

»Hvad, fortfor Lorenzo med en förtörnad uppsyn, kan ni tro mig nog nedrig för att ha förmått min syster att taga ett sådant beslut? Tänker ni att den låga afsigten att bli ägare till hennes förmögenhet . . . ?»

»Adieu, Adieu, Don Lorenzo. Ni är helt upphetsad, och färdig att bli ond för ett ord. Måtte den älskvärda Antonia svalka denna för hastiga eldfängdhet! annars måste man i hvart ögonblick ha värjan-i hand. Jag lemnar er för att undvika att skiljas ovänner. Adieu, stilla er häftighet, och kom ihåg, då det blir fråga om att courtisera någon gammal käring för att tjena er, att ni kan räkna på min beredvillighet.»

Som han sagt dessa ord, gick han hastigt utur kyrkan.

»Hvad denna människan blifvit illa uppfödd! sade Lorenzo för sig sjelf. Hur är det möjligt att Christoval med ett så godt hjerta, kan äga ett så dåligt omdöme?»

Dagen var nu ganska långt liden: Emedlertid voro icke lamporna i kyrkan ännu upptända. Altonskymningens svaga ljus trängde sig med möda genom den götbiska skumheten af denna ofantliga byggnad. Qvarhållen af sina betraktelser, sysselsatt med Antonia, hvars frånvaro redan blifvit honom plågsam; och med sin syster, hvars bedröfliga uppoffring Christovals samtal återkallat, öfverlemnade Lorenzo sig åt en hop ängsliga föreställningar, hvilka tillika närdes af det dystra utseendet af de heliga föremål som omgäfvade honom. Allt jemnt stödd emot den sjunde pelaren, andades han med en slags vällust den friska luften som spelade emellan de långa colonnaderne. Snart målade månans strålar, som insmögo sig genom de höga gallerfönstren, hvalfven och de ofantliga pelarne som uppehålla coupolen, med tusen olika färgor. Den djupa tystnad som rådde på detta ställe, blef endast afbruten af dånet af dörrar som igenslöts i Dominikanerklostret. Lorenzo satte sig på en stol som stod invid honom, och öfverlemnade sig åt sina betraktelser. Antonia var det första föremå-

let för hans tankar; han tänkte på de hinder som skulle kunna möta vid deras förening, och på de medel som han skulle använda för att häfva dem. Af naturen estertänksam, hade sjelfva sorgligheten af hans betraktelse-ämnen ett slags behag för honom. Han somnade, och drömmar, enliga med hans sinnesförfattning, kommo snart att framställa för hans inbildning ännu lifligare uppträden.

Lorenzo drömde att han i en hast blef förd till sjelfva det stället der han verkligen befann sig, till Dominicanerkyrkan; men hon var icke mer hvarken mörk eller tom. En stor mängd silfverlampor upplyste hela kyrkan, som uppfylldes af orgornas melodieusa ljud och af de andeligas chor. Altaret var ziradt såsom vid de högtidligaste tillfällen och omgifvit af en lysande församling. Antonia låg vid altarets fot, i bröllopskrud, med hela den rena oskuldens behag.

Delad emellan fruktan och hopp betraktade Lorenzo denna syn med uppmärksamhet. I det samma öpp-

nas en dörr och han ser den samma predikanten, som han hört med så mycken beundran, inträda, åtföljd af en stor hop munkar af samma orden. Ambrosio nalkas Antonia: »Jag ser inte, sade han, er tillkommande maka; hvar är han?»

Antonia ser sig omkring i kyrkan. Lorenzo gör några steg framåt; hon blir varse honom, rodnar och ger honom tecken att nalkas. Den unge mannen springer att kasta sig till hennes fötter. Sedan hon betraktat honom några ögonblick, ropade hon: »Ja, se här den maka som mig blef bestämd.»

I det hon sade dessa ord, ville hon kasta sig i hans armar, men innan han hann att emottaga henne, störtade sig en okänd emellan dem. Hans skapnad var jättelik, hans hy svartbrun och hans ögon brännande och förfärliga; hans mun sprutade strömmar af eld, och på hans panna stod skrifvit med tydliga ord: högmod, lösagtighet, omensklighet.»

Antonia ger till ett genomträngande skri. Vidundret tar henne i

sina armar, uppsvingar på altaret och plågar henne med sina förhatliga kärleksbetygelser; hon gör fåfänga försök att undslippa dess omfamningar. Lorenzo flyger till hennes hjälp; men i samma ögonblick höres ett starkt donder. Kyrkan skakas, munkarne taga flykten; lamporna slockna, altaret uppslukes, och man ser i dess ställe en afgrund, hvarur hvirflar af rök och flammor uppstiga. Vidundret störtar sig dit under ett förfärligt skri, och söker att draga den unga flickan med sig; men stärkt af en öfvernaturlig kraft, sliter hon sig ur dess armar och qvarlemnar sin brudklädning. En klar sky sänker sig och bortför henne, hvarunder hon med utsträckta armar mot Lorenzo ropar: min vän, vi återse hvarannan på ett annat ställe. Kyrkan återskallade i det samma af tusen harmoniska röster; skyn uppsteg genom hvalfvat, och förlorade sig i rymdens oändlighet.

Trött att följa henne med ögonen, befann sig Lorenzo vid sitt uppvaknande, utsträckt på kyrkgolfvet. Lamporne voro nu tända; och som han hörde på afstånd några rö-

ster som sjöngo en psalm, hade han mycken möda för att öfvertyga sig att det han sedt allenast varit en dröm. Emedlertid fann han, när han blifvit bättre vaken, sin villfarelse. Lamporne i kyrkan hade blifvit upptända under hans sömn, och den sång han hörde var munkarnes, som gjorde sin aftonbön.

Då Lorenzo fullkomligen sansat sig, uppsteg han i afsigt att bege sig till sin systers kloster, men innan han hunnit till utgången, väcktes hans förundran af att se en karl, invecklad i en kappa, gå in i kyrkan och smyga sig varsamt utmed muren, liksom för att undvika att blifva sedd. Detta mysterieusa utseende, uppretade Lorenzos nyfikenhet. »Jag går min väg, sade han, det anstår mig inte att utforska andras hemligheter.» Och under det han gaf sig sjelf denna läxa, gick han intet, utan gömde sig bakom en pelare för att se efter hvad den okände skulle företaga sig.

Denne fortfor att smyga sig på tå fram åt kyrkan. Till slut såg Lorenzo honom draga ett bref ur sin

möjligt? Skulle Lorenzo helt och hållit glömt Raymond de Las Cisterernas?»

Lorenzo, lika bestört, hade möda att igenkänna sin vän, och nekade i ovissheten att ge honom sin hand. Han igenkände honom änteligen.

»Hvad! Marquis, sade han, är ni i Madrid? Hvad vill allt det här säga? Huru kommer ni att hafva en hemlig brefväxling med min syster, hvars böjelse...?»

» — För längre tid tillbaka förklarar sig till min fördel, inföll Raymond i det han hindrade honom att fortfara. Men här är icke stället för en explication. Om ni vill följa mig till mitt hotel, Lorenzo, skall jag der berätta er alla mina äfventyr. Hvem är det ni har i sällskap?»

»En man svarade Christoval, som ni kan lända påminner er hafva sedt förr, fast just inte i kyrkan.»

»Om jag inte bedrar mig, så är det greve d'Ossorio.»

»Alldeles, min Marquis.»

»Ni kan göra oss sällskap, Don Christoval, jag fruktar ej att lemna er del af mitt förtroende, efter jag är förvissad om er tystlåtenhet.»

»Ni har alltför god tanka om mig; men jag undviker alltid så mycket jag kan att belasta mig med bördan af ett förtroende; utan gå ni utan krus på ert håll, jag går på mitt, allenast ni behagar säga mig hvar ni bor.»

»Efter vanligheten i Las Cister-nas hotel; men kom ihog att jag är i Madrid incognito, och att ni, om ni behagar söka mig, skall fråga efter Alphonso d'Alvarada.»

»Godt. Adieu, mina herrar, sade Don Christoval i det han lemnade dem.»

»Alphonso d'Alvarada, sade Lorenzo med en förundrad uppsyn; hvad! min Marquis, har ni ombytt namn?»

»Ja;

»Ja, Lorenzo, och ni har orsak att förundra er deröfver; men om inte er syster gifvit er del af våra äfventyr, så har jag saker att berättat er, som ännu mer skola väcka er förundran. Kom, så följas vi genast till mitt hotel.»

Som nunnorna skulle återvända till sitt kloster, igenom capellet's dörr, så lagade dominicanernes portvaktare sig att tillsluta de öfrige för natten; Raymond och Lorenzo gingo derifrån, och togo vägen till Las Cisternas palats.

»Nå, Antonia, sade tanten så snart hon var kommen utur kyrkan, hvad tänker du om våra två cavalierer? Don Lorenzo synes mig verkligen vara en ganska artig herre. Han hade mycket attentioner för mig, och man vet inte hvad det kan bli af med tiden. Hvad Don Christoval angår, så måtte jag tillstå att det är en phenix i belevfvenhet. Han är galant, väl uppfödd, öm och intagande. Jag bekänner, att om någon skulle kunna förmå mig att bry-

ta det löfte jag gjordt att lefva ogift, så vore det Don Christoval. Du ser, min systerdotter, att allting går som jag spådt. Det första ögonblicket som jag visar mig i Madrid, är jag strax omgifven af beundrare. Såg du, då jag upplyfte min slöja, hvad verkan min åsyn gjorde på den unga grefven; och såg du, när jag räckte honom min hand, med hvilken värma han kysste den! om det fins någon verklig kärlek i verlden, så var det visst den jag då läste i alla Don Christovals anletsdrag.»

Antonia trodde inte att Christoval var så kär som hennes tante behagade inbilla sig; emedlertid var hon för försiktig att ta henne ur den tanken. Således fortfor den gamla damen att smickra sin fåfänga med de ljufvaste förhoppningar. När de kommo på Sant Jago gatan, der de bodde, häpnade de att se en myckenhet folk församlade midt för deras port. Sedan de förgäfves sökt att slippa in, stälde de sig på andra sidan af gatan. Snart sågo de hopen draga sig i en ring, midt uti hvilken de blefvo varse en kvinna af en ovanlig storlek, som svängde sig

immerfort omkring på klackarne med narragtiga åtbörder. Hennes klädning var sammanflickad af siden och yllelappar af åtskilliga färger, satte i en viss ordning. Hennes hufvud var betäckt med en slags turban, prydd med blad af vinrankor och åkerblommor. Hennes ansigte var mycket solbrändt, och hennes hy olivefärgad. Hon hade förvirrade ögon, och bar i handen en lång svart käpp med hvilken hon ritade besynnerliga figurer i sanden, hvarefter hon begynte dansa med alla teken af galenskap och ursinnighet. När dansen var slut svängde hon sig på nytt omkring, och sjöng efter några ögonblick följande balad:

SPÅQVINNAN:

Ni, som med djerfhet leten
I ödets dolda spår,
Församlen er och veten
Hvad lott er förestär;
Du unga flicka, skåda
Din ljusa stjernas lopp:
Du yngling, se din våda
Bland yra nöjens tropp.

Jag, denna magts prestinna
 Som räknat jordens dar,
 Befaller solen brinna
 Och uppå stormen far.
 Jag gråt och löjen blandar
 Och helar hjertats sår:
 Jag kallar nattens andar
 Och öfver hafvet rår.

På molnens bädd jag hvilar,
 Och skiftar Phœbes ljus;
 Jag hvässer kärleks pilar,
 Och skänker glädjens rus.
 Så kommen till mig alla
 Som sorgsne sucka än:
 Jag lyckan kan befalla
 Och fästa kärleken.

Jag tidens vinge binder
 Och plånar skrynklands rand,
 Och på de bleka kinder
 Jag målar hälsans brand.
 Ja, ni som djerfve leten
 Det dolda ödets spår,
 Församlen er och veten
 Hvad som min magt förmår.

»Min bästa tante, sade Antonia
 då spåqvinnan slutat, är hon inte
 tokig denna menniskan?»

»Nej, mitt barn, hon är blott elak: det är ett slags äfventyrerska, hvars enda sysla är att säga åt kommande och gående deras öden, och att på ett fint sätt stjäla narrars pengar. De äro utur den lägsta folkclassen, och om jag vore kung i Spanien, skulle jag låta bränna lefvande hvar och en af dessa menniskor, som efter tre veckor träffades inom mina stater.»

Leonella uttalte dessa sista ord med hög röst; spåqvinnan hörde dem, och trängde sig strax genom hopen till de bägge damerna, hvilka hon hälsade trenne gånger på österländska sättet, hvarefter hon sade till Antonia: »Vackra Signora, gif mig er hand så skall jag säga hvad som skall hända er. Gif mig er hand, min vackra Signora, och var inte rädd.»

»Min bästa tante, sade Antonia; tillåt mig, allenast för denna gången, att låta spå mig?»

»Hvad är det för dåragtighet, mitt barn; hon bara ljuger dig full.»

»Åh, hvad gör det? Låt mig åtminstone höra hvad hon kan säga.»

»Må ske, Antonia, efter det ligger dig så om hjertat. — Hör på, min gumma, vill nu spå oss bägge. Se här är pengar, begynn med mig.»

I det hon sade dessa ord, drog hon af sin handske, och räckte henne sin hand. Spåqvinnan betraktade henne ett ögonblick och sade:

»Hvad vill ni att jag skall spå er, min goda fru? Ni är så gammal, att det är ingen hjälp för det. Emedlertid vill jag, för att få era pengar, ge er några välmenta råd. Förvånade öfver er barnsliga fåfänga, skola edra vänner dömma er att hafva förlorat förståndet; de skola be-
 »dröfvas att se er använda fruktlösa konster, för att vinna en ung älskares hjerta. Tro mig, min goda fru, ni kan alldrig, hur ni bär er åt, bli yngre än femtioett år, och karlarne bli alltför sällan kära i vinda ögon. Lägg då borrt det röda och hvita, hvarmed ni plåstrar era kindben; tänk på er Skapare och inte på kärleken, på edra begångna synder och inte på dem ni ännu ville begå, och säg åt er sjelf att tidens
 »lia snart skall skörda resten af det

röda hår som ännu skyler ert hufvud.»

Folkhopen gapskrattade allt högre och högre, vid hvar förmaning som spåqvinnan gjorde. De femtioett åren, vinda ögonen, det röda och hvita, samt det röda håret, gingo efter hand från mun till mun. Leonella, som ville spricka af förargelse, gjorde spåqvinnan de bittraste förebråelser, hvilka hon med ett föraktligt löje åhörde. Derefter vände hon sig till Antonia: »Nu är det er börd, mitt älskvärda barn; gif mig er hand, och lät mig se ödets beslut.»

Antonia drog af sin handske, på samma sätt som Leonella, och räckte fram sin vackra hand åt propheetissan, hvilken, sedan hon betraktat den några ögonblick med häpnad och medlidande, gaf sitt orakel med följande ord:

»Store Gud! hvad ser jag i denna hand? Ung och oskyldig, god och »skön, fullkomlig till kropp och själ, »skulle ni kunna göra en öm makas »lycksalighet. Men, ack! jag ser här »ett olycksstreck. En nedrig menni-

»ska, i förbund med en listig djefvul,
 »skall bereda ert fall, och er själ,
 »jagad af sorger utur denna verden,
 »skall snart ställa sin flykt till sin
 »himmelska boning. Men, för att af-
 »böja edert lidande så mycket som
 »det är möjligt, så kom ihog hvad
 »jag nu säger er: Om någon synes er
 »ovanligt dygdig, om ni linner en man
 »som, skrikande öfver de laster från
 »hvilka han till äfventyrs är fri, icke
 »har medlidande med andras svaghe-
 »ter, så kom ihog mina ord. Tro att
 »denne till anseende så fullkomlige
 »man, döljer under en förbländande
 »yta ett af högmod och lösagtighet
 »uppfyllt hjerta.»

»Jag lemnar er, älskvärda barn,
 »med tårar i ögonen. Måtte min spå-
 »dom inte bedröfva er; utan under-
 »kasta er snarare ert öde. Vänta mot-
 »gången med undergifvenhet, och suc-
 »ka inte efter någon annan sällhet än
 »den som i en annan verld är beredd
 »för rena och oskyldiga hjertan.»

Sedan spåqvinnan sagt dessa ord,
 svängde hon sig ännu tre gånger
 om, och gick hastigt bort. Som El-
 viras port derigenom blef fri från

folk, gick Leonella in, ganska missnöjd med spåqvinnan, med sin systerdotter och allt folket i Madrid; men alltid ganska nöjd med sig sjelf, och sin charmanta Christoval. Prophetissans spådom hade äfven gjordt intryck på Antonia, men detta intryck utplånades snart, och om några timmars förlopp hade hon fullkomligt glömt hela händelsen.

ANDRA CAPITLET.

«O! om ni en enda gång kändt tusendelen af de nöjen man njuter då man älskar och är älskad, hvad ni skulle ångra er! Ni skulle säga suckande: Ack! hur mycken tid jag förlorat! All den tiden är förlorad som icke upoffrades åt kärleken.»

TASSO.

Efter predikans slut ledsagades Ambrosio af munkarne ända till dörren af sin cellule. Der tog han afsked af dem med en mans utseende som känner sin ölverlägsenhet, det vill säga, med en lotsad ödmjukhet, ge-

nom hvilken verkligheten af hans högmod synbarligen framlyste.

Så snart han blifvit ensam, öfverlemnade han sig deråt utan förbehåll. Hans hjerta svällde då han tänkte på den förtjusning hans predikan väckt, och hans inbillning visade honom de skönaste utsigter. Han såg sig rundt omkring med en segrande uppsyn; hans låfänga sade honom helt högt, att han var mycket öfver sina medbröder, och äfven öfver resten af menniskor. »Hvilken annan, sade han till sig sjelf, har, som jag, uthärdat ungdomens stränga prof? Hvilken annan har, som jag, gått ren och obefläckad derigenom? Hvilken annan har segrat öfver sina passioners våldsamhet, öfver nästan oemotståndliga retelser af ett hetsigt och häftigt temperament? Hvilken annan har haft styrka att helt och hållet skilja sig från verlden, och det för hela sin lefnad? Det är klart att jag förgäfves skulle söka min like; jag allena var i stånd att taga ett sådant beslut. Nej, religionen kan icke berömma sig af att äga en annan Ambrosio. Hvilken kraftig verkan gjorde icke min predikan på

hela församlingen? Huru omgaf man mig icke vid utgången! Huru öfverhopade man mig icke med beröm och välsignelser, i det man kallade mig för kyrkans grundpelare och hörnsten! Hvad återstår mig för närvarande att göra? Intet, om icke att vaka äfven så noga öfver andras uppförande som jag hittills vakat öfver mitt eget. Men skulle det intet emedlertid vara möjligt, att någon häftig passion på en gång förde mig af rätta vägen? Är jag inte en meniska, och som sådan underkastad villfarelser och bräcklighet? Nej, jag känner mig stark; och jag kan dristigt blottställa mig för faran. Jag ser redan Madrids skönaste qvinnor komma för min biktstol. Jag får lof att vänja mina ögon vid denna syn. Säkert skall jag hos ingen af dem finna så många behag, som hos dig, min dyrkade *Madonna*.»

Som han sade dessa ord, fästade han sina blickar på en förträfflig bild af den heliga jungfrun, som hängde på muren i hans rum. Han hade i två år varit ägare af denna sköna målning, som hvarje dag var föremålet för hans heliga dyrkan.

Han stannade och betraktade den med vällust.

»Detta ansigte är förtjusande, sade han, det ges ingen ting så behagligt som formen på detta hufvud. Hvilken godhet, men tillika hvilket majestät i dessa guddomliga ögon! Hvad denna fina kind hvilar lent på hennes hand! Rosen är mindre frisk; ja, hennes rodnad är mindre liflig, och liljans hvithet liknar icke hvitheten af denna vackra hand. Ack! Ambrosio, om originalet till detta portrait fanns i verlden! om det vore till blott för dig! om det var dig tillåtet att leka med dessa guldfärgade lockar, och trycka denna snöbarm mot dina läppar; huru skulle du kunna emotstå frestelsen? Skulle du inte tro dig nog betald med en enda kyss af denna mun för trettio års uppoffringar, och skulle du kunna på en gång rycka dig ifrån. . .? Hvad jag är obetänksam! Hvert hän låter jag en andäktig beundran för denna bilden föra mig? Borrt ifrån mig alla orene föreställningar! jag har afsvurit umgänge med fruntimmer för hela min lefnad. För öfrigt har det aldrig funnits någon dödlig så full-

komlig som denna bild. Och om en sådan fanns, skulle profvet kan hända vara för svårt för en vanlig dygd; men Ambrosios dygd är fast och fruktar ej frestelsen. Frestelse, sade jag; jag skulle inte en gång bli frestad. Nej, denna skapnad som förtjuser mig, då jag betraktar den som ett ideal, en varelse af en högre ordning, skulle allenast väcka min afsky, om det vore en verklig qvinna, en dödlig, en svag synderska. Det är icke den qvinliga skönheten som inger mig denna förtjusning; det är förmodeligen målarens skicklighet som jag beundrar, eller snarare, är det en ängel, är det gudomligheten som jag tillbeder. Är inte hvarje passion död i mitt bröst? Har icke jag upphöjt mig öfver den svaga menskligheten? Frukta ingen ting, Ambrosio, utan förtrösta på dygdens styrka. Se med ett dristigt öga hvar och en qvinna som nalkas dig. Fri från mensklighetens laster, kan du trotsa alla mörksens andars list; den skall alldrig kunna förföra dig.»

Nu klappade någon sakta på hans dörr. Ambrosio var så fördjupad i

sina tankar att han inte hörde det. Det klappade på nytt.

»Hvem är det? frågade han änteligen.»

»Det är Rosario, svarade en späd röst.»

»Ack! det är du min son; kom in, kom in.»

Dörren öppnades, och Rosario kom in med en liten korg i handen.

Rosario var en ung novice, som borde aflägga sitt löfte tre månader derefter. Denne ynglingens lefnad var omgifven af ett slags mörker, som väckte deltagande och retade nyfikenheten. Hans tycke för ensligheten, hans djupa melancholi, hans noggranhet att uppfylla sina plikter, och den frivilliga uppoffring han gjorde Gud af sin frihet och en utmärkt rang i samhället, allt förenade sig att förvärfva honom hela samfundets aktning och vänskap. Rosario tycktes frukta att bli känd innan han aflagt sitt löfte; han hade beständigt hufvudet insvept i sin capuchon, och

lät aldrig se mer än en del af sitt ansigte; emedlertid kunde man lätt dömma, af det lilla man såg, att han hade en vacker skapnad. Rosario var det enda namn, under hvilket han var känd i klostret. Ingen människa kände något af hans lefnads-händelser, innan hans inträde i det andeliga ståndet. Då man frågade honom derom, iakttog han alltid en djup tystnad. En främmande, som kommit till klostret i en präktig vagn, hade förmått munkarne att emottaga denne yngling som novice, och betalt för honom. Dagen der efter hade han återkommit med Rosario, och efter den stunden hade man aldrig mer hört talas om honom.

Rosario blandade sig icke i de andra munkarnes sällskap; han besvarade deras höfligheter, men med mycken återhållsamhet, och visade ett afgjordt tycke för ensligheten. De andelige, som trodde att några familje-interessen eller andra orsaker förmått honom att antaga munk-kappan, låto honom fritt följa sin böjelse. Emedlertid tycktes han urskilja priorn. Han nalkades aldrig Ambrosio, utan med en vörtnadstull uppsyn,

han sökte till och med hans sällskap, och försummade ingen ting för att vinna hans vänskap. Hans hjerta tycktes utvidga sig, då han talte med honom, och man såg äfven då ett slags glättighet visa sig i hans tal och åtbörder. Ambrosio kände sig, på sin sida, böjd att utmärka denne älskvärde yngling. Endast med honom aflade han stundom sin vanliga strängbet; han talte till honom med en mildare ton än till de öfrige, och gjorde sig stundom ett nöje af att ge honom undervisningar. Ynglingen hörde dem med mycken uppmärksamhet. Ambrosio blef hvarje dag mer förtjust af hans qvickhet, hans sediga uppförande och hans goda hjerta; och man kan säga han ägde för honom en fars ömna tillgifvenhet.

Rosario stälde sin korg på bordet, när han kom in. »Förlåt mig, vördige fader, sade han, om mitt besök besvarar er; men jag kommer för att göra er en bön. — En af mina bästa vänner är blefven farligt sjuk; var så god och ihogkom honom i edra förböner. Om det finns en människa på jorden som förtje-

nar bönhörelse, så tviflar jag inte att edra böner äro säkra botemedel för min vän.»

»Jag är färdig att göra för dig, min son, allt hvad jag kan! hvad heter din vän?»

»Vincentio della Ronda.»

»Det är nog; jag skall inte förgäta det. Måtte vår helige förespråkare erhålla af den allsmäktige det som du önskar! — Hvad har du i din korg Rosario?»

»Det är några blommor, vördige fader, som jag trodde ni skulle tycka om. Vill ni tillåta mig att ställa dem i er kammare?»

»Din uppmärksamhet behagar mig alltför mycket, min son.»

Under det Rosario satte blommorna i vatten, fortsatte priorn samtalet.

»Jag såg dig inte i kyrkan i dag, Rosario.»

»Jag var der likväl, vördige fader; jag är för mycket erkänsam mot eder godhet, för att ha försummat att vara vittne till er triumf.»

»Ack! Rosario, det var visst ingen triumf för mig. Den helige ande har talat genom min mun, och det är hans verk alltsammans. Du är då tämmeligen nöjd med min predikan?»

»Tämmeligen, säger ni? Jag tyckte att ni alldeles öfverträffade er. Ni har alldrig ännu låtit höra så mycken vältalighet, om inte en viss dag...»

Här drog Rosario emot sin vilja en suck.

»Hvad var det för en dag? frågade Ambrosio.»

»Den dagen då ni predikade i er företrädares frånvaro, som sjuknat.»

»Hvad! hörde du den predikan? Det är mer än två år sedan. Jag kände dig inte då ännu, Rosario.»

»Det är sant, vördige fader; och gifve Gud att jag icke öfverlevat denna märkvärdiga dag. Jag skulle då undvikit många bedröfliga stunder.»

»Bedröfliga stunder vid din ålder, Rosario!»

»Ack ja, min far! sorger och lidande, som skulle väcka er medömkan, eller kan hända, er vrede, om ni kände dem. Lidande som gör på en gång mitt lifs sällhet och smärta. Emedlertid skulle jag kan hända i denna enslighet återfå mitt förra lugn, om jag ännu icke qvaldes af fruktan. O Gud! jag tror inte att det ges en mera plågsam känsla än fruktan. Jag har öfvergifvit allt, min far; jag har för alltid lemnat världen och dess nöjen; det återstår mig icke någon annan tröst än er vänskap, och jag fruktar att förlora den. Jag bälvar redan då jag tänker på hur förtviflad jag skulle bli, om jag förlorade den.»

»Du fruktar att förlora min vänskap Rosario; det försäkrar jag dig är en ganska öfverflödlig fruktan.

Har du sett i mitt uppförande någon ting som gifvit dig anledning der till? Lär att känna mig bättre, Rosario. Förtiro mig, mitt barn, hvad det är som oroar dig, och var säker att om jag kan hjälpa . . . »

»Ja, ni kan det, vördige fader; men jag vågar icke säga det. Ni skulle förtörnas på mig, ni skulle kan hända inte älska mig mer, och kanske intet mer vilja se mig.»

»Förjaga denna fåfänga oro, jag ber dig derom, jag besvar dig . . . »

»Ack! min far, jag har hemligheter att upptäcka er . . . Men klockan kallar oss till aftonbön; ge mig er välsignelse, och tillåt mig gå.»

I det Rosario sade dessa ord, föll han på knä och emottog den välsignelse han begärde, hvarefter han tog Ambrosios hand, tryckte den till sina läppar, och gick hastigt ur rummet. Litet derefter gick Ambrosio ned i aftonbön, under det han förgäves sökte gissa, i anledning af det förtroende Rosario gifvit honom, hvad som kunde vara orsaken till

hans bedröfvelse, som han emedertid trodde härleda sig från någon olycklig kärlek.

Efter aftenbön begåfvo sig munkarne hvar till sina rum; Priorn blef ensam kvar uti capellet, dit nunnorna från nästa kloster väntades; han behöfde icke vänta länge. Han hann knappast att uppstiga i biktstolen, förr än abdissan i Sancta Clara med sina nunnor anlände. Hvar och en af dem biktades särskildt, medan abdissan med de öfriga väntade i sacristigan. Ambrosio hörde med uppmärksamhet hvarje bekännelse, gjorde föreställningar, förmanade och ålade penitencer; allt tillgick efter vanligheten, då en händelse i en hast åstadkom oordning i den andeliga hjorden.

En af de unga nunnorna, förmodeligen syslosatt med att betrakta den vördige fadern, lät af ovårdsamhet ett bref falla på golvet, som hon gömt i sin barm. Då hennes biktning var slut, gick hon, utan att märka sin förlust. Ambrosio blef varse papperet, och som han företälde sig att det var något bref från

hennes slägtingar, skyndade han sig att återställa det.

»Min syster, min syster, ropade han, ni har tappat någon ting.»

Såsom papperet i detta ögonblick befann sig nästan helt och hållet öppet i Ambrosios hand, läste han emot sin vilja vid skenet af en lampa som brann utmed honom, de två eller tre första orden af brevet. Han darrade af bestörtning. Nunnan hade vändt sig om vid hans röst; hon märkte brevet i munkens händer, och sprang med ett rop af förskräckelse att återtaga det.

»Håll, sade Ambrosio med en sträng ton; jag bör se efter hvad detta är för ett bref.»

»Hvad! ni vill... Ack himmel! jag är olycklig!» ropade hon med smärta, och slog ihop sina händer. Blek och darrande, nödsakades hon, för att uppehålla sig, att omfamna en af de pelare som uppbyro hvalfvet i capellet, under det priorn läste följande bref:

»Allt är färdigt för din flykt, älskade Agnes. Nästa natt väntar jag dig midnattstiden vid trädgårdsporten, hvar till jag skaffat mig nyckel, och några timmar skola vara tillräcklige att föra dig på ett säkert ställe. Åsidosätt all låfång grannlighet, och betänk att det inte är dig tillåtet att förkasta de medel till frälsning som dig erbjudas, både för din egen och den oskyldiga varelsen skuld som du bär under ditt hjerta. Kom ihog, att du lofvat tillhöra mig, långt innan du ingick i klostret. Besinna att du snart inte mer kan dölja ditt tillstånd för dina kamraters genomträngande blickar, och att flykten är den enda utväg som är dig öfrig, för att undvika verkan af deras elakhet. Adieu, min Agnes, min egen bästa maka. Underlåt inte, för allt hvad kärt är, att infinna dig i trädgården i morgon vid midnattstiden.»

Sedan Ambrosio läst brefvet, kastade han på den oförsigtiga nunnan en blick full af vrede och förakt.

»Min pligt ålägger mig, sade han, att öfverlemnna detta bref i er ab-

dissas händer.» I samma ögonblick gjorde han sig färdig att gå ur cappellet.

Dessa ord voro ett dunderslag för Agnes. Förskräckt öfver faran af sin belägenhet, sprang hon efter honom och fattade honom i kappan af alla krafter.

»Ambrosio, värdige Ambrosio, ropade hon förtvillad, jag kastar mig för edra fötter, och suktar dem med mina tårar. Min far, haf medlidande med min ungdom. Se med ett öfverseende öga en qvinnas svaghet, och värdigas hjälpa mig att dölja mitt fel. Jag skall försona det; jag skall göra bot derföre hela min öfriga lefnad, och er godhet skall återföra en själ på himmelens väg.»

»Vågar ni begära, att jag skall nedlåta mig till brottets förtrogne? Skulle jag tåla att Sancta Clara kloster blir ett liderligt ställe, och att den christna kyrkan närer blygd och utsväfningar i sitt sköte? Olyckliga! öfverseende här skulle göra mig till er medbrottsling, och ert brott skulle bli

bli mitt. Ni har öfverlemnat er åt en förförarens lastfulla begär; ni har, genom er orenhet, befläckt den heliga dräkt ni bär, och ni djerfves anropa mitt medlidande! Släpp mig, lät bli att kvarhålla mig. Hvar är fru abdisan, ropade han i det han höjde rösten?»

»Min far, o min far, hör mig ett ögonblick. Anklaga mig hvarken för orenhet, utsväfning, eller liderlighet. Raymond herskade öfver mitt hjerta långt förr än jag antog slöjan; han ingaf mig den renaste, den oförvitligaste ömhet, och var på vägen att bli min maka. Jag är blott skyldig till ett ögonblicks förvillelse, och jag skall snart bli mor. O min far! haf medlidande med den oskyldiga varelsen, hvars lif är fäst vid mitt. Om ni upptäcker för abdisan min oförsigtighet, äro vi bägge förlorade. Lagarne för sancta Clara, bestämma det grymmaste straff för mina likar. Vördnadsvärde Ambrosio, måtte inte ert samvetes renhet göra er känslolös för en svagare varelses smärta och ånger! Någon annan dygd skall godtgöra mitt fel. Fordra inte fullkom-

lighet af andra. Haf medlidande med mig, vördnadsvärde far; återgif mig detta bref, och fördöm mig icke till ett evigt lidande.»

»Så mycken djerfhet förvånar mig, fortfor Ambrosio. Vill ni att jag skall dölja ert brott, jag, som är föreståndare för en så vördnadsvärd orden! jag, som ni bedragit genom en falsk bekännelse! nej mitt barn, nej; jag skall göra er en större tjenst; jag skall, emot er egen vilja, föra er ifrån fördörelsens väg. Bot och fasta kunna ännu utplåna er brottslighet, och strängheten skall kan hända frälsa er själ. Hör hit, mor sancta Agatha!»

»Min far, vid allt hvad heligt är, vid allt hvad ni har kärt, jag bönfäller, jag besvär er . . .»

»Upphör, säger jag er; jag hör er inte mer. Hvar är fru abdissan? Mor Sancta Agatha hvar är ni?»

Sacristi - dörren öppnades, och mor Sancta Agatha stiger in, åtföljd af alla nunnorna.

»Grymma människa!» ropade Agnes i det hon släppte honom.

Den otröstliga Agnes, slog sig för bröstet, ref sin slöja i stycken, och störtade sitt ansigte emot jorden med hela förtvifflans raseri. Nunnorna som sågo henne i detta tillstånd, blefvo stumma af förvåning. Munken öfverlemnade åt abdissan det olyckliga papperet, och underrättade henne på hvad sätt det kommit i hans händer. »Det tillhör er, sade han, att besluta hvad straff den brottsliga förtjenar.»

Allt efter som abdissan läste brefvet, målade sig vreden på hennes ansigte. Ett brott af denna beskaffenhet, begått i hennes kloster, och uptäckt af Ambrosio sjelf, af den i hela Madrid mäst högaktade man! hvad begrepp skulle han göra sig om ordningen i hennes kloster! Ord skulle illa uttryckt abdissans ursinnighet; hon teg, och åtnöjde sig med att kasta på Agnes hotande blickar.

»För henne till klostret, sade hon till några af nunnorna.»

MUNKEN.

Tvänne af de äldsta gingo till Agnes, uppreste henne med våld, och lagade sig till att föra henne utur capellet; men i samma ögonblick återsamlade hon sina krafter, och slet sig ur deras händer.

»Hvad! ropade hon med den djupa smärta, allt hopp är då ute för mig! redan släpar ni mig i grafven! O Raymond! Raymond! hvar är du!» Nu kastade hon en förfärlig blick på munken: »Och du, hör mig, sade hon, fåfänge, högmådige, känslolöse man; hör mig, stenbjerta. Du hade kunnat frälsa mig och återge mig åt sällheten och dygden; men du ville det inte. Du är min själs mördare; du är min bödel, och min och mitt barns död skola komma öfver dig. Stolt af din lätta dygd, har du föraktat ett botfärdigt hjertas böner, men Gud skall vara hvad du inte varit, han skall vara barmhertig emot mig. Hvad förtjenst äger väl denna så utropade dygd? Hvilka frestelser har du öfvervunnit? Fege! du har allenast att tacka flykten för din räddning, och du såg aldrig förförelsen i ansigtet. Men din präfvodag skall komma, de vil

da passionerna skola begynna att rasa. Då skall du erfara att svagheten är mensklighetens lott; du skall rysa, när du kastar en blick tillbaka på dina brott, och med bäsivan anropa den Högstes barmhertighet. O! tänk på mig i detta förfärliga ögonblick, tänk på din grymhet; kom ihog den olyckliga Agnes, och förtvifla om nåd.»

Den styrka hvarmed hon uttalade dessa sista ord, hade alldeles uttömt hennes krafter, så att hon föll sanslös uti en af sina närmaste medsystrars armar. Hon bars på ögonblicket utur capellet, och åtföljdes af alla de öfriga.

Ambrosio hade icke hört dessa förebräelser utan rörelse; en hemlig röst sade honom att han behandlat denna unga flicka med allt för mycken stränghet. Han qvarhöll derföre abdisan några ögonblick.

»Våldsamheten af hennes förtviflan, sade han, visar åtminstone att hon inte är vän af lasten. Kan hända, om man skulle bruka litet mindre stränghet, om man skulle mildra för henne det vanliga straffet, att man kunde . . .»

»Mildra för henne, min far? Det kan ni vara försäkrad om att jag inte gör. Vår ordens lagar äro stränga: de hafva kommit något utur bruk; men Agnes's brott visar mig nödvändigheten att återupplifva dem. Jag går att anförtro hela samfundet mina afsigter, och Agnes skall i fullt mått få känna dessa lagars stränghet: jag tänker alldeles hålla mig efter bokstafven. Farväl, min far.»

I det hon sade dessa ord, gick hon hastigt utur capellet.

»Jag har gjordt min skyldighet,» sade Ambrosio för sig sjelf; och begaf sig efter några ögonblicks betraktelser till matsalen, dit klockan kallade honom.

Efter aftonmåltiden, då Ambrosio var återkommen i sitt rum, såg han ut genom fönstret och sökte förgäfvast att förgäta den sista händelsen. Alla munkarne hade gått till hvila; aftonen var skön, och månan lyste i all sin fullhet. Ambrosio beslöt att på några ögonblick gå ner i trädgården, för att hämta frisk luft. I

hela Madrid fanns ingen vackrare eller bättre anlagd trädgård än Dominicanernes. Man såg der stora kvarter med de utsöktaste blomster, men så skickligt förblandade, att de syntes endast planterade af naturens händer. Vattenkonster, som föllo uti livita marmorkar, utbrede rundt omkring sig en beständig dagg, och den ljufvaste svalka: murarne voro klädda med jasminbuskar och vinrankor; nattens skönhet ökade ännu stället; himmelens azur och månans försilfrade strålar speglade sig i vattnet; en lätt och frisk västan förde lukten af de blomstrande pomeransträden igenom alléerna, och man hörde, från en nära belägen häck, näktergalens sång. Ambrosio begaf sig till denna häcken.

Längst in i denna landtliga löfsal, var en grotta inredd som en eremit-hydd; dess väggar voro klädda med hopflätade trädrötter och mossor; på sidorne voro gräsbänkar, och ett vattenfall, som störtade från höjden af en klippa i grannskapet, genomskar grottan. Fördjupad i behagliga föreställningar, nalkades munken denna enslighetens boning; lugnet i hela

naturen hade äfven meddelat sig åt hans själ, som nu genomträngdes af en ljuf och vällustig ömhet.

När han kom in i eremit-hyddan, häpnade han att finna rummet redan upptaget af en person som låg half-hvilande på en af bänkarne, med handen under hufvudet och uti en bedröfvad ställning. Munken igenkände Rosario, och betraktade honom med tystnad, utan att gå fram. Efter några ögonblick upplyfte ynglingen sitt hufvud, och fäste sorgsna blickar på den motsvarande väggen.

»Ja, sade han med en klagande suck, jag känner hela fördelen af ditt tillstånd. Lycklig den som kan tänka som du! lycklig den som kan, liksom du, anse hela människoslägtet med afsky, dölja sig för alltid uti någon otillgänglig enslighet, och glömma att det ges varelser i världen som förtjena att älskas. O Gud! hvad misantrophien skulle vara mig till stor hjälp!»

»Det var alltför besynnerliga idéer, Rosario,» sade priorn i det han gick fram till honom.

»Är det ni, vördige fader,» ropade ynglingen, som i samma ögonblick steg upp och skyndade sig att draga sin capuchon för ansigtet. Priorn satte sig på bänken, och förmodade Rosario att sätta sig bredvid honom.

»Du skall inte öfverlemna dig åt så sorgsna tankar, sade han till honom. Och hur kan du kalla misanthrophien till din hjälp, som af alla sinnelag, är det bedröfligaste och mest fördömliga?»

»Har ni läst dessa verser, vördige fader? Jag upptäckte dem först i går morgons, och kan dem redan utantill. Jag kan inte neka att jag afundas dens tänkesätt som gjordt dem. Dessa verser äro skrifne på en marmorsten på ett tämligen mörkt ställe här i grottan; så att ni kan hända icke blifvit dem varse. Tillåter ni mig att läsa upp dem?»

»Låt höra, Rosario.»

Ynglingen uppläste ur minnet, och med ett sorgligt uttryck, följande verser:

D 5

INSCRIPTION

I EN EREMIT-HYDDA.

Här vill jag bo och dö. Och denna enslighet
Skall lugna dessa qual, som lifvets stormar
väckte.

O menska! kalkas ej till detta rummet; vet
Här bor en hatare af dig, och af ditt slägte.
Ack ja Rosalbe! du nog har pröfvat menskors
tro,

Och varit jemt ett rof för sveket och för
flården.

I sällskap med mig sjelf jag söker nu min ro:
Far slägt och vänner väl! jag drar mig utur
verlden.

Man allt för länge sedt mig trängas i er krets;
Jag lemnar glad mitt rum åt hvem som det
vill taga.

J menskor liknen er! J alla stån tillreds
Att kufva svagheten, att enfalden bedraga!
Jag ständigt dygden sett föraktad och förföljd,
Och lastens son beskänkt med alla lyckans
värden:

Jag grymma vilddjur sett af mensklig skapnad
höljd:

Jag ryser för dem än, och drar mig utur
verlden.

I dessa skuggors skygd, dit lyckans blick ej nåt,
Uti naturens sköt jag hoppas finna trefnad;
Här skall jag sucka fritt, beklaga edra brott
Och offra opp åt Gud mitt hjerta och min lefnad.
I denna öde tragt skall jag, från afund fri,
Nöjd taga lifvets skänk, nöjd fara sista färden;
O menskor! viljen J mer goda, sälla bli,
Så följen alla mig, och öfvergifven verden.

»Om det vore möjligt för menniskan, att så indraga sig i sig sjelf, att hon, fastän helt och hållet skild ifrån sina likars umgänge, ändå kunde bibehålla det lugn hvaraf Rosalbe här berömmar sig; så bekänner jag att dess tillstånd skulle äga företräde framför den människas, som lefver midt ibland verdens buller och fåfänga; men det låter icke göra sig. Denna inscription är endast ditsatt för grottans prydnad, och både tankarne och eremiten äro digtade. Menniskan är född för samlefnaden, och äfven den som lefver mäst skild från verden, kan icke helt och hållet glömma henne, eller vänja sig vid att af henne vara helt och hållet förglömd. Tröttad af människornas laster och dårskaper, skiljer misantrophen sig derifrån; han gör sig till eremit, och begrafver sig lefvau-

de i djupet af en klyfta. Så länge hans hjerta är uppeldat af hat, är hans tillstånd drägligt; men då hans ifver svalnar, då tiden begynner dämpa hans sorger och läka hans sår, tror du att lugnet ännu blir hans enslighets sällskap? Nej, nej, Rosario. När han icke mer stärkes af passionens våldsamhet, känner han hela enformigheten af sitt lif; och hans själ blir helt och hållen ett rof för ledsnaden. Betraktande omkring sig, finner han sig ensam i världen; han känner kärleken till samhället åter födas i sitt hjerta, och han åstundar att återvända till den värld som han svurit at hata hela sin lefnad. Naturen har icke mer något behag i hans ögon, ty han har ingen som delar hans beundran. Lutad emot någon brusten klippa, anser han med ett dunkelt öga det vackraste vattenfall; han ser, utan att röras, den nya grönskan om våren, stjernornas milda klarhet, och solens majestätiska uppgång. Hvar afstund återvänder han långsamt till sin håla, der ingen väntar hans ankomst, och der han finner en osund och kraftlös spis; han kastar sig förtviflad på en bädd af mossor, der han

blott njuter en orolig sömn, och endast vaknar för att åter begynna en lika så sorglig och enformig dag, som den föregående.»

»Ni förvånar mig, min far! hvad! om det skulle hända att omständigheter tvingade er till en fullkomlig enslighet, tror ni då att religionens utöfning, och medvetandet af en helig lefnad, icke skulle göra tillfyllest för att gifva ert hjerta detta lugn!...»

»Nej, Rosario, jag är öfvertygad att detta hopp är bedrägligt, och att mina krafter voro otillräcklige för att frälsa mig från ledsnad och afsmak. Om du visste hvilket nöje jag njuter då jag, efter en till studier använd dag, om aftonen befinner mig mitt ibland mina medbröder; då efter några timmars enslighet, jag återser någon mennsklig varelse! Och det är deruti som, efter min tanke, den största fördelen af våra kloster inrättningar består: de sätta menniskan i skygd för alla frestelser, och gifva henne tillräcklig tid att tjena Gud; de befria henne från åsynen af de laster med hvilka yerl:

den är besmittad, utan att likväl beröfva henne sammanlefnadens behag. Och du, Rosario, kan afundas en eremits öde! Du kan vara så blind och ej se sällheten af ditt tillstånd! besinna dig ett ögonblick: detta kloster har blifvit din skydsort; din ordentlighet, ditt hjerta och dina egenskaper hafva förvärfvat dig allas vår agtning, du är afskild från världen, som du hatar, och finner likväl dagligen hos oss en samling af flere agtningsvärde männer.»

»O min far, sade Rosario, det är det som framför allt gör min plåga. Det skulle varit lyckligare för mig att lefva ihop med bedragare, att aldrig hafva hört dygdens namn uttalas. Det är min djupa vördnad för allt det som tillhör religionen, det är min själs ömma känslighet som gör min smärta, och som oemotståndeligen drager mig till mitt fall. Gifve gud att jag aldrig sedt detta klostrets murar!»

»Jag förstår dig inte, Rosario: det var ej det som du nyss sade mig, då du försäkrade att min vänskap var dig så dyrbar. Om du all-

drig sett dessa murar, hade du aldrig sett mig, eller åtminstone aldrig känt mig. Är det hvad du önskar, Rosario?»

»Hvad jag önskar! utropade ynglingen, i det han steg opp och fattade med häftighet priorns hand; ack nej! det är icke det som jag önskar. Emedlertid skulle det varit önskligt för mig, om jag hvarken sett er eller dessa murar.»

Rosario gick hastigt ur grottan, i det han sagt dessa ord. Ambrosio satt ännu kvar på sitt ställe; förvånad öfver denna ynglings obegripliga uppförande, var han på vägen att tro det hans förstånd var rubbadt; men hans stilla åtbörder, hans tal, och det sammanhang som var i hans idéer, gjorde icke denna gissning sannolik. Rosario kom efter en liten stund tillbaka, återtog sitt rum på bänken, och sin första ställning. Han lutade sitt hufvud mot den ena handen, och aftorkade med den andra några tårar som runno utför hans kinder.

Ambrosio betraktade honom med

det ömmaste medlidande. Bägge iaktog några ögonblicks tystnad. Ennäkttergal hade satt sig i ett pomeransträd som stod utanför eremit-hyddan, och begynte att sjunga. Vid ljudet af hans rörande och melodieusa röst, upplyste Rosario sitt hufvud, och syntes höra på honom med uppmärksamhet.

»Lika så, sade han med en djup suck, hörde min stackars syster, de sista dagarne hon lefde, näkttergalen sjunga. Den olyckliga Mathilda! Hon hvilar nu i grafvens tystnad, och hennes hjerta slipper att sucka mer.»

»Hvad! har du haft en syster, Rosario?»

»Ack ja! jag hade en syster; ack! jag har det inte mer! hon föll under bördan af sin sorg, i sin skönaste ungdom!»

»Hvad var orsaken till hennes sorg?»

»Ack! den väcker inte ert medlidande, Ambrosio. Ni känner icke den passion, för hvilken hennes hjerta blef ett rof. En olycklig kärleks

var orsaken till hennes död; den renaste och ömmaste böjelse för en dygdig man, eller snarare, för en gud! talanger, skönhet, förstånd, dygd och anseende, allt förenade sig i Francisci person. Det känslolösa ste hjerta skulle blifvit uppeldat af att nalkas honom; min syster såg honom, vågade älska honom, och älskade utan hopp.»

»Om hennes kärlek hade ett så värdigt föremål, hvarelöre älskade hon utan hopp?»

»Innan Franciscus kände henne, min far, var han redan bunden; och hade svurit den skönaste maka trohet. Emedlertid fortfor min syster att älska honom, och hon älskade äfven hans maka för hans skuld. En morgon, som hon fått tillfälle att, förklädd, smyga sig ur sina föräldrars hus, gick hon att söka tjänst hos den hon älskade, och blef antagen. Beständigt till hands, bemödade hon sig att vinna hans tillgifvenhet, och lyckades deri. Dygdiga människor äro alltid erkännsamma. Franciscus blef snart varse hennes uppmärksamhet; den behagade honom, och han utmärkte Mathilda framför sina öfriga tjenare.»

»Men sökte inte edra föräldrar att upptäcka hvart deras flyktade dotter tagit vägen?»

»Min syster hade sjelf upptäckt sig, innan de bunnit få några underrättelser om henne. Hennes kärlek växte till den höjd, att det blef henne omöjligt att dölja den. Emedlertid var det icke Francisci person, som hon önskade sig äga; hennes enda begär var att få ett rum i hans hjerta. I ett ögonblick af öfverilning, upptäckte hon honom sin ömhet. Hvad blef väl följderna af denna oförsigtighet? Han tillbad sin hustru, och som han trodde att en medlidsam blick, skänkt åt en annan, var en stöld från den kärlek han var henne skyldig, visade han Mathilda ifrån sig, och förböd henne att nånsin komma för hans ögon. Med ett förkrossat hjerta, af denna ytterliga stränghet, återkom min stackars syster till föräldrarnas hus, och dog efter några månaders förlopp.»

»Olyckliga flicka! hennes öde var sannerligen alltför grymt, ock Franciscus alltför sträng.»

»Tänker ni det, min far, ropade Rosario med liflighet; tänker ni att Franciscus var för sträng?»

»Ja, jag tänker det, min son, och jag har verkligen medlidande med Mathilda.»

»Ni, Ambrosio, skulle ni ha medlidande med min syster? O min far! haf då äfven medlidande med mig!»

»Hvad menar du?»

»Ja, forifor Rosario, jag anropar ert medlidande; ty mina plågor äro ännu mer smärtande. Min syster ägde åtminstone en vän, en trogen vän, som deltog i hennes sorger och som icke förebrådde henne lifligheten af sina känslor; och jag . . . jag har ingen vän. Jag finner inte i hela verlden ett enda hjerta som ömmar för mitt lidande.»

Ambrosio blef rörd af dessa sista ord; han tog Rosarios hand och tryckte den med ömhet.

»Du har ingen vän, säger du; hvad är då jag? Hvarföre nekar du

att förtro mig din hemlighet, och hvad kan du ha att frukta? Min stränghet? Jag har alldrig brukat den emot dig. Vårdigheten af min drägt? Glöm mitt stånd och att jag är prior. Jag vill att du allenast i mig skall se din vän, din far. Jag kan väl förtjena af dig detta namn, ty jag älskar dig som mitt barn. Ditt sällskap gör mig mer nöje än alla andra; och då jag finner vidden af ditt förstånd och dina kunskaper, så gläder jag mig som en far, då han ser sin sons framsteg. Lägg då bort all fruktan, och tala öppen hjertigt med mig.»

»Men kan hända att ni skulle hata mig, min far, att ni skulle afsky mig för min svaghet. Kan hända skördår jag ingen annan frukt af mitt förtroende, än förlusten af er aktning?»

»Huru skall jag kunna ställa dig tillfreds? Tänk på mitt förra uppförande emot dig, och på den ömhet jag alltid bevisat dig. Hata dig, Rosario! det står icke mer i min makt. Att skilja mig vid ditt sällskap, skulle vara att beröfva mig mitt största

nöje. Anförtro mig då det som bedröf-
var dig, och jag svär högtidligen...»

»Nå väl! svär mig då, fortfar Ro-
sario, att, hvilken än min hemlighet
må vara, ni inte skall förmå mig att
lemna detta kloster, förr än mitt
noviciat gått till ända.»

»Jag svär det, och som vår gud-
domlige Frälsare håller det löfte han
gifvit människorna, så skall jag äf-
ven hålla det löfte som jag gör dig.
Upptäck allenast din hemlighet, och
räkna på mitt öfverseende.»

»Jag skall då lyda er. Vet då...
men jag bäfvar. Jag anropar ert med-
lidande, vördnadsvärde Ambrosio;
haf afseende på den menckliga svag-
heten. Min far, fortfar han i det
han kastade sig för munkens fötter,
och öfverhöljde hans hand med kys-
sar, min far... jag är en flicka.»

Hon utsade dessa ord med låg
röst. Munken ryste. På knä fram-
för honom syntes den unga flickan,
som vi icke mer skola kalla Rosario,
vänta med tystnad sin domares ut-
slag. Bestörtningen å ena och fruk-

tan å andra sidan, qvarhöll dem några ögonblick i samma ställning, orörliga, som om de blifvit rörde af en trollstaf. Så snart Ambrosio något hämtat sig från sin bestörtning, skyndade han sig ur grottan, och tog flyckten åt klostret. Hans hastiga rörelse undgick icke den bedjande. Hon steg hastigt opp, sprang efter honom, hann honom, kastade sig i förväg för honom och omfamnade hans knän. Ambrosio bemödade sig förgäflves att slita sig lös ifrån henne.

»Fly mig inte, ropade hon, öfverlemna mig icke åt min förtviflan. Hör mig, och lät mig rättfärdiga mig i edra ögon. Ni beklagade min systers öde; nå väl! hennes historia är min. Jag är Mathilda, och ni är den mannen hon älskar.»

Denna senare bekännelse fördubblade Ambrosios bestörtning. Oviss och brydd, stod han som förstenad, och betraktade Mathilda, hvars ansigte nu var blottadt. Hon förmådde honom att sätta sig på en bänk som stod nära dem, och drog fördel af hans tystnad och förvirring, för att fortsätta sin bekännelse.

»Tro inte, Ambrosio, att jag är kommen för att stjäla er tillgifvenhet, eller att förmå er att bryta edert förbund med er himmelska maka. Religionen ensam är värdig att äga er hel och hållen. Tro ej att Mathildas afsigt är att förleda er ifrån dygdens väg. Det som jag känner för er är väl kärlek; men det är ej en sinnlig kärlek. Jag suckar efter besittningen af ert hjerta; men inte af er person. Värdigas höra mitt urskuldande. Om få ögonblick skall ni bli öfvertygad att detta ställets helighet icke oskäras af min närvaro, och att ni kan skänka mig ert medlidande, utan att begå ett brott mot edra pligter.» Mathilda såg på Ambrosios ansigte, att han hörde henne med uppmärksamhet, och äfven med deltagande. Hon fortfor.

»Jag är född af en ansedd slägt. Min far var chef för ett af de förnämsta husen i Villanegas; han dog medan jag ännu var barn, och lemnade mig enda arfvingen till en ganska stor förmögenhet. Ung och rik, blef jag snart omgifven af Madrids mäst lysande ungdom; men ingen kunde röra mitt hjerta. Jag var uppfödd un-

der en farbrors ögon, som ägde ett säkert omdöme och den vidsträcktaste lärdom. Han roade sig att meddela mig några af sina kunskaper. Genom hans föreläsningar vann mitt förstånd en styrka och redighet, nog litet allmänna hos personer af mitt kön. Af naturen verksam och forskande, gjorde jag tämligen stora framsteg, icke allenast i de vanlige vetenskaperna, utan äfven i andra, hvilkas hemligheter endast äro kända af ganska få, och som den blinda fördomen så orättvist fördömmar. Men under det att min vise förmyndare arbetade på att utvidga kretsen af mina kunskaper, försummade han icke att förädla mitt hjerta med en sund moral; han gjorde sig möda att befria mig ifrån hopens villfarelser; visade mig religionens skönheter; lärde mig att vörda, att tillbedja rena och dygdiga själar, och jag har förmycket väl följt hans lärdomar.»

»Med dylika böjelser, kan ni själf dömma om jag utan afsky kunnat se de laster, den förströelse och den okunnighet, som förnedra vår ungdom.

dom. Jag har med förakt afslagit alla anbud. Jag hade bevarat mitt hjerta fritt från all kärlek, då händelsen en dag förde mig i Dominicaner-kyrkan. O! den dagen hade säkert min skyddsängel öfvergifvit mig. Det var den dagen då jag första gången såg er. Ni predikade i er företrädares ställe, som var hindrad af sjukdom. — Ni borde påminna er hvilken förtjusning er predikan uppväckte hos alla åhörarne. Med hvilken otålighet väntade jag icke hvart af edra ord! jag tyckte att er vältalighet lyfte mig ända opp i himmelen. Jag vågade knappt andas, för att ej förlora ett enda ord. Jag trodde mig se ert hufvud, under det ni talade, omgifvet med lysande strålar, och alla edra åtbörder bildade för mig Guds majestät. Jag lemnade kyrkan, med hjertat fullt af beundran. Ifrån detta ögonblick har ni varit mitt hjertas afgud, och alla mina tankars endaste föremål. Ledsnaden och förtviflan bemäktigade sig mitt sinne. Jag skiljde mig från allmänna umgänget, och min hälsa altog dagligen. Sluteligen, då jag icke mer kunde uthärda detta tillstånd,

tog jag min tillflykt till denna förklädning, i hvilken ni i dag ser mig. Min förställning har lyckats; förd hit af en slägtinge, som jag anförtrodt min hemlighet, blef jag emottagen i ert kloster, och lyckades att vinna er aktning.»

»Jag skulle varit fullkomligen lycklig i denna ställning, om jag icke hvart ögonblick fruktat att någon skulle upptäcka min förklädning. Nöjet, som ert sällskap skänkte mig, förgiftades af denna tanke. Som jag fruktade att förlora er vänskap, hvilken hade blifvit nödvändig för mitt hjerta, beslöt jag att icke lemna åt ödet upptäckten af mitt kön; utan att yppa alltsammans för er, och kasta mig i skötet af er godhet och förbarmande. Skulle jag bedragit mig i min förhoppning? Nej, jag kan icke föreställa mig det. Ni vill inte bringa mig i förtviflan. Ni tillåter mig att se er, att umgås med er och att tillbedja er. Edra dygder skola blifva min lefnads regler; och när vi dö, skola åtminstone våra kroppar hvila i samma graf..»

Under det Mathilda talade, stridde tusen olika känslor i Ambrosios

hjerta. Häpnad, förvirring och missnöje, öfver ett så besynnerligt äfventyr, en så oväntad förklaring och ett så dristigt steg som Mathilda tagit, voro de känslor för hvilka han sjelf kunde göra sig redo; men några andra höllo sig, honom ovetande, fördolde i det innersta af hans hjerta. Han märkte icke att hans fåfänga var smikrad af det beröm Mathilda gaf åt hans värtalighet och dygd; att han kände ett hemligt nöje att tänka det en ung, och förmodeligen skön flicka, kunnat för honom öfverge verlden, och uppoffra alla andra böjelser för den hvilken han ingifvit henne; änteligen märkte han inte, ehuru han mycket väl kände nödvändigheten af att vid detta tillfälle väpna sig med all sin stränghet, att hans hjerta klappade våldsamt, då Mathildas späda fingrar tryckte med ömhet hans hand.

Sedan han något återhämtat sig från sin förvirring, fann han omöjligt att tillåta Mathilda längre kvarblifva i klostret, efter den bekännelse hon gjordt. Han tog en allvarsam uppsyn, och drog sin hand tillbaka.

»Har ni verkligen kunnat hoppas, det jag skulle tillåta er att längre bli kvar ibland oss? Och om det äfven stod i min makt att bifalla er begäran, hvad fördel skulle ni väl draga deraf? Tänker ni att jag nånsin skulle svara på en böjelse som?»

»Nej, min far, nej; jag hoppas inte att inge en sådan kärlek som min. Jag begär allenast frihet att bli kvar hos er, att tillbringa några stunder af dagen i ert sällskap, och att förtjena ert medlidande, er vänskap och er aktning: är min begäran obillig?»

»Men besinna då, Signora, hur stridande det skulle vara emot all anständighet, att tillåta ett fruntimmer vistas i vårt kloster, och ännu mer, ett fruntimmer som tillstår att det älskar mig! Sådant kan icke gå ann. Er hemlighet kunde bli upptäckt, och dessutom vill jag icke blottställa mig för en så farlig frestelse.»

»Frestelse, säger ni? Glöm att jag är qvinna, så har ni icke mer någon frestelse att frukta; se icke i

mig annat än en vän, en olycklig, hvares lif beror af ert beskydd: frukta icke att jag påminner er, att den ömmaste, den häftigaste kärlek förmått mig att dölja mitt kön, eller att jag, ledd af något brottsligt begär, förgätande både min heder och det löfte som binder er, nånsin skall söka at alfvända er från dygdens och ärans väg. Nej, Ambrosio, lär att bättre känna mig, jag älskar er för edra dygder; förlora dem, och ni förlorar med dem min aktning. Jag anser er som ett helgon; visa mig att ni icke är mer än en människa, och jag öfverger er med afsky: och ni kan anse mig i stånd att fresta er! mig, som blott anser med förakt hela denna verdens fälånga nöjen! mig, hvares tillgifvenhet för er endast är grundad på det begrepp jag fattadt om er rättfärdighet! Ack! förjaga denna obilliga fruktan: haf bättre tankar om er sjelf och om mig; jag är icke i stånd till att vilja förföra er, och er dygd är utan tvifvel bygd på en för stadig grund att nånsin kunna oroas af flygtiga begär utan ändamål. Ambrosio, älskade Ambrosio, förjaga mig inte från er åsyn; kom ihog ert löfte, och tillåt mig att bli qvar hos er.»

»Omöjligt, Mathilda; sjelfva ert eget väl bjuder mig att ge er afslag; ty jag fruktar ännu mera för er än mig. Sedan jag qväst ungdomens häftiga rörelser och tillbragt trettio år i bot och fasta, skulle jag med all säkerhet kunna tillåta er att bli qvar, och jag fruktar icke att ni nånsin skulle inge mig någon annan känsla än medlidande; men ett längre vistande på detta ställe kan icke hafva för er andra än elaka följder. Ni skulle ge åt hvart och ett af mina ord, åt hvarje rörelse, en falsk uttydning; ni skulle med begärlighet sträfva efter allt hvad som kunde hos er underhålla hoppet att se er kärlek besvarad; efter hand skulle er kärlek bli starkare än ert förnuft, och min närvaro, i stället för att dämpa den, skulle blott uppelda den ännu mer. Tro mig, olyckliga flicka, ni inger mig ett verkligt medlidande. Jag är öfvertygad att ni hittills endast handlat efter de renaste afsigter; men om man skulle förlåta er att vara blind i anseende till ert oförsigtiga uppförande, så skulle man icke förlåta mig, och jag skulle icke förlåta mig sjelf om jag försummade att öppna eder ögonen. Min plikt

ålägger mig att behandla er med stränghet; jag bör afslå er bön, och förstöra allt hopp som kan tjena att underhålla så skadliga tänkesätt för ert lugn. I morgon bittida skall ni lemna klostret, Mathilda.»

»I morgon, Ambrosio, i morgon! ack! det är inte ert allvarliga beslut, ni kan inte vara så grym.»

»Ni har hört mitt beslut, rätta er derefter; våra lagar äro stränga: att hysa en qvinna inom dessa murar skulle vara att begå en mened; mitt löfte ålägger mig att upptäcka hela er historia för samfundet. Jag beklagar ert öde, Mathilda, det är allt hvad ni bör vänta af mig.»

Han utsade dessa sista ord med en svag och darrande röst: derefter uppsteg han hastigt och tog vägen åt klostret. Mathilda gaf till ett sorgligt rop, skyndade efter, och kvarhöll honom.

»Ännu ett ögonblick, Ambrosio! tillåt mig att säga er ett enda ord.»

»Jag vill ingenting höra; lät bli

att kvarhålla mig, ni känner mitt beslut.»

»Ett ord, blott ett enda ord!»

»Släpp mig, er envishet är förgäfvess; ni skall härifrån i morgon bitida.»

»Nå väl! gå då, barbar! jag kvarhåller dig icke mer; men jag har åtminstone denna tillflykt öfrig.»

I det hon sade dessa ord, drog hon undan sin kappa en dolk, ref opp sina kläder, och satt udden emot sitt bröst.

»Min far, jag går inte lefvande ur detta kloster.»

»Mathilda, hvad gör ni?»

»Om ert beslut är tagit, så har jag också tagit mitt. Det ögonblick man skiljer mig från er, trycker jag denna dolken i mitt hjerta.»

»Vid Sanct Dominicus, Mathilda, har ni förlorat förståndet? Känner ni följderna af er gerning? vet ni inte

att sjelfmörd är det gröfsta af alla brott? vill ni då fördärfva er själ, förlora allt hopp om räddning, och fördömma er sjelf till eviga plågor?»

»Jag vet allt detta, sade hon med en stark röst; min frälsning eller fördömmelse beror af er. Tala, Ambrosio, försäkra mig att ni håller min berättelse hemlig, och att jag får bli qvar som ert sällskap och vän, annars skall ni på ögonblicket se mitt blod rinna.»

I det samma, upplyfte Mathilda långsamt sin arm, och gjorde en rörelse som hon ville mörda sig. Munkens följde dolkens gång med ögonen. Mathildas kläder voro upprifna hennes barm var till hälften blottad. . . . och hvilken barm, store Gud! Udden hotade hennes vänstra bröst, hvars förbländande hvithet förråddes af månans strålar; munkens öga fästades, med en omättlig girighet på det skönaste halfklot som nånsin kommit ur naturens händer. En ända dittills obekant känsla uppfylde hans hjerta med en blandning af oro och nöje; en förtärande eld ström-

made hastigt genom hans ådror, och tusende begär retade hans inbillning, och bestormade hans bröst.

»Jag kan icke motstå längre, ropade han med en snyftande röst; blif qvar, förtjuserska, blif qvar till mitt fördärf.»

Som han sagt dessa orden flydde han i fullt språng till klostret, slöt sig in i sitt rum, och kastade sig på sin säng, full af blygd, uppörd och nästan från förståndet.

Det var honom en lång stund omöjligt att utreda det chaos af känslor och tankar som öfverströmmade honom. Hvad beslut borde han taga? Hvilket uppförande borde han antaga emot den som så störde hans lugn? Försigtigheten, religionen och anständigheten fordrade att hon skulle lemna klostret; men, på en annan sida var munkens egenkärkek på det högsta smickrad af Mathildas beröm och uppförande; han påminde sig de glada stunder han ägt i Rosarios sällskap; han fruktade att hans unga väns frånvaro skulle lemna en sorglig tomhet i hans hjerta.

och för öfrigt kunde des förmögenhet bli en nyttig tillgång för klostret. »Och hvad vågar jag väl, sade han för sig sjelf, om jag tillåter henne att bli qvar? Har jag icke allt skäl att sätta tro till hennes försäkringar! skall det icke bli mig lätt att glömma hennes kön, och att icke se i henne annat än min vän; min lärjunge? Hennes kärlek är visserligen lika så ren, som oegennyttig; om den endast blifvit väckt af ett lättsinnigt begär, skulle hon kunnat hålla den hemlig så länge? Skulle hon icke sökt ifrån första ögonblicket någon utväg att tillfredsställa sin passion? Hon har tvärtom med mycken omsorg dolt för mig sitt kön. Fruktan att bli upptäckt, och min egen enträgenhet, hafva endast kunnat förmå henne att säga mig sin hemlighet. Hon har liksom ofta som jag bevistat våra religions öfningar; hon har icke gjort något försök att väcka mina sofvande passioner, och ända hittills har hon icke en enda gång nämnt ordet kärlek i min närvaro. Om hon haft för afsigt att vinna min ömhet, utan att förtjena min agtning, skulle hon gjort sig så mycken möda att för mig dölja sina behag? Ända till

denna stund hade hon inte låtit mig se sitt ansigte, emedlertid bör hennes skapnad vara skön, så väl som hela hennes person, och jag kan dömma dertill af . . . af hvad jag sett.»

Denna sista tanke, då den framstälde sig för munkens inbillning, bragte honom att rodna. Bestört öfver sina egna rörelser, uppsteg han hastigt, med beslut att taga sin tillflykt till bönen, knäföll för sin vackra Madonna, och bad henne ifrigt att hjälpa honom qväfva så brottsliga rörelser. Sedan han slutat, gick han åter till sängs, och insomnade ändteligen.

Morgonen derpå uppvaknade han, brinnande och upprörd. Han hade inte i sömnen sett annat än vällustiga föremål; stundom var det Mathilda som visade sig för honom med sin halfnakna barm, försäkrade honom om en evig kärlek, kastade sina armar om hans hals och qväfde honom med sina kyssar. Munken svarade henne med lika värma, tryckte henne häftigt mot sitt bröst, och synen försvann: stundom var det bilden af hans älskade Madonna. Ambrosio knäföll för henne i sömnen,

och ställde sina böner till henne. Han tyckte en gång att bildens ögon betraktade honom med en obeskriflig ömhet. Han förde sina läppar till den heliga jungfruns. Hvilket underverk! han fann dessa läppar upplifvade. Snart utgick från duken en skön varelse, som utvecklade sig hastigt, samtog honom med ömhet och försvann. Sådana voro hela natten Ambrosios drömmar.

Han steg opp, och gick fram och tillbaka i sin kammare, full af blygd öfver sina drömmar och gårdagens händelser, från hvilka han härledde dem. När han gått några ögonblick, skingrades småningom det moln som höljde hans förstånd, och hans tankar togo en annan vändning. Han såg klarligen hur han förvillat sig sjelf; han fann att hans förnuftsslut icke voro annat än farliga sophismer af egenkärlek, smicker och lättsinnighet. »Om en timmas samtal med Mathilda, sade han till sig sjelf, åstadkommit en så märkelig förändring innom mig, hvad har jag icke att frukta, om hon längre skulle vistas på detta ställe?» Förskräckt öfver sin farliga belägenhet, och återkommen från sina högmodiga tan-

kar, beslöt han att yrka på Mathildas snara affärd. Han begynte känna att han kunde bli frestad, som en annan människa, och att han, äfven i den förmodan att hon beständigt med honom höll sig inom den strängaste anständighets gränser, var till äfventyrs för svag att beständigt emotstå anfallet af sina passioner, hvarifrån han vågat tro sig fri.

»Agnes, Agnes! ropade han, jag känner redan verkan af din förbannelse.»

Ambrosio gick utur sitt rum i det fullkomliga beslut att utan dröjsmål affärda den föregifna Rosario, och begaf sig i morgonbön. Han läste de vanliga bönerne utan den minsta andakt; hans hjerta och hans hufvud voro uppfyllda af föremål, som icke förenade sig med Gudstjensten. Då den var slut, gick han ned i trädgården och stälde sin gång till grottan, der han förmodade att Mathilda skulle söka honom. Han blef icke bedragen i sin förmodan, hon steg nästan på samma gång som han in i grottan, och hälsade honom med en fruktande uppsyn. Efter några

ögonblicks bryderi, på hvilka Mathilda syntes vilja tala och icke talade, samlade priorn, som hemligen fruktade tjusningen af hennes röst, hela sin styrka, och tog en alvarsam uppsyn, som likväl icke visade någon ovanlig stränghet.

»Sätt er här hos mig, Mathilda, sade han; hör mig med tålmod, och tro att det som jag har att säga er, har mer afseende på er fördel än min egen. Var försäkrad att jag hyser för er den lifligaste vänskap, och att det är med den uppriktigaste sorg som jag ser mig tvungen att förklara er, det vi med det snaraste böra upphöra att se hvar annan.»

»Ambrosio!» ropade hon med en ton af sorg och bestörtning.

»Gif er tillfreds, min vän, min älskade Rosario, ty jag vill ännu gifva er det namnet som är mig så kärt. Det är nödvändigt att vi skiljas åt; jag rodnar att tillstå huru mycket det redan smärtar mig, men det är oundvikligt. Jag känner mig icke i stånd att anse er med

liknöjdhet, och det är det som tvingar mig att yrka på er affärd. Mathilda, ni får inte dröja här längre.»

»Hvar skall jag, efter detta, söka redligheten? På hvilket rum döljer sig sanningen, flygtad undan en falsk och bedräglig värld? Min far, jag smikrade mig att hon skulle valt sin fristad i detta kloster; jag trodde att ert hjerta var hennes heligaste tempel! Och äfven ni visar er trolös! rättfärdige himmel! och äfven ni kan bedraga mig! mig!» — »Mathilda!» — »Ja, min far, jag har rättighet att göra er förebråelser. Hvar äro edra löften? Min profvotid har icke gått till ända, och likväl vill ni tvinga mig att lemna klostret; kan ni ha hjerta att slita mig ifrån er, och har ni icke högtidligen svurit motsatsen?»

»Nej, jag vill icke tvinga er att lemna detta ställe, och jag har inte glömt mina eder; men då jag anropar ert ädelmod, då jag säger er hvad bekymmer er närvaro bereder mig, skulle ni inte sjelf vilja frikalla mig från dessa förbindelser? Man kan hvart ögonblick upptäcka livem ni är. Besinna följderna af en så-

dan upptäckt, och se med hvilken skymf den skulle hölja mig. Besinna att min heder och mitt rykte äro i edra händer, och att mitt lifs lugn beror af er godvillighet och skyndsambhet att bege er härifrån. Mitt hjerta är ännu fritt, jag kan skilja mig ifrån er, inte utan saknad, men utan förtviflan. Om ni blir här ännu längre så är jag förlorad, hela min sällhet blir oppoffrad åt edra behag; ni är för mycket intagande, för mycket älskansvärd. Jag skulle sluta med att älska er, att afguda er. Mitt bröst skulle bli ett rof för tusen begär, som hedern och mitt kall icke tillåta mig att tillfredsställa. Om jag segrar, så skulle denna hårda kamp med mig sjelf, snart rubba mitt förstånd, och om jag ger vika, så uppoffrar jag, för ett ögonblicks nöje, åt brottliga begär, mitt anseende i denna världen, och min sällhet i den tillkommande. Det är till er jag tar min tillflykt att försvara mig emot mig sjelf. Tillåt icke att jag förlorar frukten af trettio års mödor och lidande! Hindra mig ifrån att snart blifva ett rof för blygd och ånger. Ert hjerta har redan känt smärtan af att älska utan hopp.

Ack! om jag verkligen är er kär, bespara mig denna smärta. Återge mig mitt löfte, och fly långt från dessa murar. Om ni reser, så skall ni ledsagas af mina brinnande önskingar för ert väl, min vänskap, min aktning och min beundran. Om ni blir kvar, så blottställer ni mig för faror, lidande och förtviflan. Svara mig, Mathilda, hvad tar ni för beslut?» Mathilda iakttog tystnad. »Svarar ni mig inte, Mathilda? Vill ni inte säga hvilket ni väljer?»

»Grymme! grymme! ropade hon med smärtans uttryck, och i det hon vred sina händer; ni vet alltför väl att ni icke lemnar mig frihet att välja; ni vet väl att jag icke kan hafva någon annan vilja än er.» — »Jag har då ej bedragit mig, att Mathildas ädelmod skulle svara mot min väntan.»

»Ja, jag skall visa er verkligheten af min tillgifvenhet, i det jag underkastar mig en dom som genom-bårar mitt hjerta. Återtag ert löfte, jag skall i denna dag öfverge klostret; jag har en släktinge, som är abdisa i Estremadura; jag skall resa

till henne, och i hennes kloster skilja mig för evigt från världen. Men säg, min far, kan jag hoppas edra förböner i min enslighet? Skulle ni någon stund kunna vända er uppmärksamhet ifrån himmelska föremål, för att skänka mig en tanke?»

»Ack! Mathilda, jag fruktar att tänka på er allt för ofta för mitt lugn.»

»Jag har då för det närvarande inte mer att önska, än att vi en gång åter måtte råkas i himmelen. Farväl, min vän, min älskade Ambrosio! Likväl skulle det vara mig ett nöje att äga någon åminnelse af er vänskap.»

»Hvad skall jag ge er för en åminnelse?»

»Någon ting, lika mycket hvad; en af dessa rosor skall vara mig nog (här pekade hon på en rosenbuske som stod vid ingången af grottan); jag skall gömma den i min barm, och efter min död skola nunnorna i Estremadura finna henne torkad på mitt hjerta.»

Munken hade icke styrka att svara; med ett beklämt hjerta gick han ur eremit-hyddan, och stannade för att bryta en ros. I det samma gaf han till ett genomträngande skri, drog sig förskräckt tillbaka, och släppte rosen som han redan höll i handen. Mathilda hörde detta skri, och sprang med oro till honom.

»Hvad är det? ropade hon, för Guds skuld svara mig. Hvad har det hänt?»

»Jag har fått döden, sade munken med en svag röst; en orm . . . dold ibland rosorna . . .»

Smärtan af ormens styng blef så häftig att han inte kunde uthärda den; hans sansning öfvergaf honom, och han föll liflös i Mathildas armar.

Hans älskarinnas bedröfvelse kan inte beskrivas. Hon ref sitt hår, slog sig för bröstet; och som hon inte ville öfverge Ambrosio, kallade hon munkarne med höga rop. På slutet hördes hennes rop. Några bröder skyndade dit, och priorn bars in i sin säng. Munken, som var klostrets läkare, skyndade sig att

undersöka såret. Ambrosios hand var redan ganska oppsväld. Läkemedlen hade återkallat honom till lifvet, men icke till sansning; han föll i det yttersta raseri, så att fyra af de starkaste munkarne med möda kunde kvarhålla honom i sängen.

Fadren Pablos (det var läkarens namn) skyndade sig att undersöka handens tillstånd. Munkarne omgafvo sängen, och väntade med oro Pablos yttrande; ibland dem visade sig Rosario icke den minst deltagande; hans sorgfulla ögon, som icke vändes ifrån den sjuke, och hans täta snyfningar gifvo tillräckligen tillkänna hans be-
dröfvelse.

Fadren Pablos undersökte såret, och fann, då han drog ut lancetten, udden grön. Han skakade på hufvudet, och gick ifrån sängen: »Jag fruktade detta, sade han, här är inte något hopp.» — »Inte något hopp? ropade alla munkarne; säger ni att det inte är något hopp!»

»Efter styngets hastiga verkan, misstänkte jag att vår prior blifvit stucken af en tutenot. Det förgift som

ni ser på lancetten bestyrker min aning; han kan inte lifva öfver tre dagar.»

»Finns det inte någon hjälp?» frågade Rosario.

»Utan att utdraga giftet, är det omöjligt att frälsa hans lif; och jag känner inte något sätt att verkställa det. Allt hvad jag kan göra, är att lägga örter på såret som förminska smärtan. Den sjuke kan återfå sin sansning; men förgiftet angriper hela blodmassan, och om tre dagar är icke fader Ambrosio mera till.»

Denna dom genomträngde alla kringstående med smärta. Pablos förbandt handen och gick, åtföljd af alla de öfriga munkarne. Endast Rosario blef kvar, sedan han genom många böner utverkat sig tillstånd att priorn blef anförtrodd åt hans omsorg. Yrslans våldsamhet hade uttömt Ambrosios krafter, och han föll i en så djup dvala, att han knappt gaf något tecken till lif; han var ännu i samma tillstånd, då munkarne, efter några timmar, återkommo, för att höra om det skedd nå-

gon förändring. Pablos aftog förbandet, mera af nyfikenhet än i den minsta förmodan att finna något godt tecken. Huru stor blef icke hans förundran, då han såg att svullnaden helt och hållet lagt sig! han undersökte såret å nyo, och lancetten kom ren derutur; handen visade inga spår efter giftet, och utan öppningen efter lancetten, skulle Pablos haft möda att igenfinna det sjuka stället.

Han underrättade sina medbröder om denna oförmodade förändring; deras glädje var stor, och deras förundran icke mindre. Men de upphörde snart att förundra sig öfver denna händelse, i det de uttydde den efter sitt begrepp. Öfvertygade för lång tid tillbaka att deras prior var ett helgon, funno de ganska naturligt att sanct Dominicus gjordt detta mirakel för hans skuld. — Denna mening blef allmänt antagen; de ropade på mirakel, och det så högt att fadren Ambrosio vaknade. Genast omgäfvade munkarne hans säng och uttryckte sin glädje öfver hans underbara räddning. Han hade helt och hållet återfått sin sans-

ning, och hade endast qvar efter sina plågor, en känsla af matthet. Pablos gaf honom in ett styrkande medel, och tillstyrkte honom att hålla sig ett par dagar vid sängen; han gick änteligen, sedan han rådt honom att inte tala, för att icke bli mera matt, och att taga sig någon hvila. De öfrige bröderne följde Pablos, och lemnade priorn ensam med Rosario.

Ambrosio betraktade några ögnablick sin älskvärda sköterska med ögon, uti hvilka på en gång nöjet och fruktan framlyste. Hon satt vid sängen med hufvudet lutadt, och efter vanligheten insvept i sin capuchon.

»Ni är ännu här, Mathilda! sade munken. Är ni inte nöjd att hafva bragt mig nära grafven, så att det behöfts ett mirakel för att frälsa mitt lif? Ack! säkert sände himmelen denna orm för att straffa . . .»

Mathilda hindrade honom att fortfara, i det hon med en glättig uppsyn satte sin hand för Ambrosios mun.

»Var

»Var tyst! min far, var tyst!
Det är er förbudet att tala.»

«Den som ålagt mig tystnad,
visste ej huru angeläget jag hade att
tala med er.»

»Men jag vet det, och jag åläg-
ger er detsamma. Man har ålagt
mig att sköta er, och ni skall lyda
mig.»

»Ni är vid ett rätt godt lynne,
Mathilda.»

»Huru skulle jag kunna annat?
Jag har smakat ett nöje som jag all-
drig förr känt.»

»Hvad då för nöje?»

«Det blir en hemlighet för hela
verlden, och i synnerhet för er.»

«I synnerhet för mig! Nej, nej,
Mathilda, jag besvar er.»

»Tyst då! ni får inte tala; men
efter ni icke tycks ha lust att sofva,
så vill jag bjuda till att roa er med
min harpa.»

»Hvad! känner ni musiken? ni har inte sagt mig det.»

»Ah! jag är blott nybegynnare. Men som ni inte bör tala på fyratio-åtta timmar, så kunde det kanske lyckas mig att muntra er litet, då ni tröttnat att tänka. Jag skall gå efter min harpa.»

Hon återkom snart. »Hvad skall jag nu sjunga, min far? Vill ni höra balladen om den ädle Durandarte som stupade i den ryktbara bataljen vid Roncevaux?»

»Som er behagar, Mathilda.»

»Ack! kalla mig inte Mathilda. Kalla mig Rosario; kalla mig er vän. Det är namn som jag älskar att höra af er mun. Hör på nu.»

Hon tog sin harpa, och sedan hon preludierat derpå en liten stund med mycken smak, som bevisade en fullkomlig mästare, spelte hon en öm och klagande aria. Ambrosio, som hörde den, kände sin nedslagenhet försvinna, och en ljuf melancholie intog dess ställe. På en gång

omväxlade Mathilda rörelsen. Med en snabb och dristig hand framkallade hon krigiska toner, och sjöng följande ballad, på en enkel och rörande melodi.

DURANDARTE OCH BELERMA.

RECITATIF.

O Roncevaux! de blomsterrika fälten
 Som omge dig, de vattnades med blod
 Af mången riddare med tappert mod;
 De drucko blodet af den unga hjälten
 Som der förtjent att få en ärestod.
 Den ädle Durandarte der är skördad vorden:
 Han på sitt sista talte dessa orden:

Du, som jag länge offer bar,
 Som hård och obeveklig var
 Sju långa år för all min smärta;
 Belerma! hvilken grullig lott!
 Se'n jag din ömhet äntlig nått,
 Så ryckes jag ifrån ditt hjerta.

Hvad denna död är grym! ack nej,
 Belerma! nej, jag gråter ej
 Det korrrta mål som mig blef gifvet;
 Ej mina titlar, ej min vår:
 Du ensam gör mig döden svär,
 För dig jag suckar efter lifvet.

Och du, min släkting och min vän,
 Som ständigt ifrån barndomen
 Med mig har delat samma öden,
 Montesinos! sörj ej din vän;
 Din åsyn och din vänskap än
 Förmildrar smärtorna af döden.

Och när mitt ögas brustna band
 Är vänligt slutadt af din hand,
 Bär till Belerma straxt mitt hjerta;
 Säg henne: här du dyrkan fick,
 Beständigt här utaf din blick
 Bereddes sällhet eller smärta.

Min bästa vän! farväl! farväl!
 Hon står på flykten re'n min själ,
 Och dödens flor mitt öga höljer.
 O kärlek! vänskap! trösten er!
 Er känsla, om man känner mer
 Uti en annan verld, mig följer.

Han drog en suck — hans lif är slut.
 Hans vän förtvillad brister ut,
 Och störtar i hans armar neder:
 «J Morer! glädjens vid hans död!
 «J Christne! sörjen edert stöd!
 «Se Durandarte lemnat eder.

- Stor var han uti hjeltremod,
- I striden vild, bland vänner god,
- Och ljuf liksom sin ljufva flicka . . .
- Barbarer! hvarför blef jag fri?
- Ack hvarför ville icke ni
- Mitt blod med hans förblandadt dricka?

Han åt hans flicka hjertat gaf,
 Och gräfde stum af sorg en graf,
 Och gaf hans stoft igen åt jorden.
 Och invid grafven rann så skön
 En lager opp, beständigt grön,
 Af många tårar vattnad vorden.

Ambrosio hörde hennes sång med förtjusning. Alldrig hade hans öra hört en mera melodius röst, och han förundrade sig att en sådan himmelsk röst kunde tillhöra någon annan än en ängel. Men i det han helt och hållet öfverlemnade sig åt nöjet att höra, öfvertygade en enda blick honom snart att han icke på samma sätt borde öfverlemna sig åt nöjet att se. Den älskvärda sångerskan satt på ett litet afstånd från sängen, lutad emot sin harpa; hennes ställning var full af frihet och behag; hennes capuchon, mindre än vanligt framdragen, tillät ett par läp-

par att synas, lockande och friska som rosen, och en haka, hvars lilla grop tycktes dölja tusen kärleksgudar; för att hindra det hennes långa rockärmar icke skulle släpa på strängarne, hade hon skjutit dem opp öfver armbogen, och man såg en arm hvars fina och lena skin var hvitt som en snö. Ambrosio vågade ej se den mer än en enda gång; men denna blick var tillfyllest för att underrätta honom huru vådlig närvaron af detta föremål var för honom. Han tillslöt sina ögon; men han bjöd förgäfves till att förjaga henne ur sina tankar; hon framställde sig alltid för honom, skön i alla sina verkeliga behag och tusen andra som hans uppeldade inbillning lånade henne. Han föreställde sig de skönheter han sedt, för att ännu mer försköna dem. De som han icke sedt, målade hans föreställning tusen gånger mer vällustiga; men nödvändigheten att vara sitt löfte trogen, var icke mindre närryande för hans minne. Han kämpade med sina begär och ryste, då han såg djupet af den afgrund som stod öppen för honom.

Mathilda slutade att sjunga. Som Ambrosio fruktade verkan af hennes behag, låg han ännu med tillslutna ögon, och gjorde brinnande böner till sanct Dominicus, för att erhålla hans bistånd i detta farliga prof. Mathilda trodde att han sof; hon steg sakta opp, gick till sängen och betraktade honom en stund med uppmärksamhet.

»Han sofver, sade hon ändteligen sakta; (men Ambrosio hörde hvart ord) jag kan då nu betrakta honom, utan att förebrå mig detta nöje. Jag kan blanda min andedrägt med hans; jag kan beskåda hvarje af hans anletsdrag, som jag tillbeder, utan att han kan anklaga mig att vilja förföra honom. Han fruktar att jag skall förleda honom att bryta sitt löfte. Ack! hvilken obillig fruktan! om det vore min afsigt att vilja upptända hans begär, skulle jag dölja för honom med så mycken omsorg mitt ansigte, och hela min person?»

Hon stavnade, lika som fördjupad i sina tankar.

»Annu i går, sade hon, ännu i går var jag honom kär; jag ägde hans aktning, och mitt hjerta var tillfreds. Nu, hvad min ställning är grymt förändrad! han ser mig med misstroende, och befaller mig att öfverge sig, att öfverge sig för alltid! O du! min afgud, du som står i mitt hjerta i bredd med Gud sjelf, ännu tvänne dagar, och du skall känna mitt hjerta fullkomligt. Hvarföre kunde du icke se min ängslan då man förtviflade om ditt lif? Hvarföre kunde du icke se hur din smärta ökade min ömhet! men stunden nalkas, på hvilken du skall bli öfvertygad att min kärlek var ren och oegennyttig. Då skall du beklaga mig, och då skall du ensam bära tyngden af dessa grymma plågor.»

Under det hon så talade, strömmade hennes tårar med ymnighet; och som hon lutade sig öfver Ambrosio, föll en tår på hans kind. »O himmel! om jag väckt honom,» ropade Mathilda, i det hon skyndade sig ifrån honom med äfven så mycken fruktan som hastighet.

Hennes fruktan var helt ogrun-

dad. De envisaste sofvare äro de som icke vilja vakna, och sådan var Ambrosio; han låtsade alltid ligga i en djup sömn, hvilken med hvart ögonblick blef honom mer omöjlig att njuta. Denna brännande tår hade upptändt en ny eld i hans hjerta.

»Hvilken tillgifvenhet, hvilken renhet! sade han för sig sjelf. Ack! då min själ är så öm för vänskapen, hvad skulle hon icke vara om hon blefve uppeldad af kärleken?»

Mathilda hade satt sig på ett litet afstånd från sängen. Ambrosio vågade sig att öppna ögonen, och kasta dem darrande på henne: hon vände bortt ansigtet; hennes hufvud hvilade vårdslöst på harpan, och hennes ögon voro fästade på målningen som satt midt emot munkens säng.

»Lyckliga, lyckliga bild! sade hon, i det hon vände sig till den vackra Madonnan; det är till dig han ställer sina böner, och dig som han betraktar med beundran. Jag smickrade mig att du skulle mildra mina plågor, och du har endast tjent att

föröka dem; du har låtit mig känna, att om jag sedt Ambrosio innan han allagt sitt löfte, skulle han och sällheten kunna bli min lott. Med hvilket nöje betraktar han icke denna målning! med hvilken andagt frambär han icke sin dyrkan för denna liflösa bilden! ack! om dessa känslor voro honom ingifna af någon god ande, som ville gynna min kärlek! om det vore naturens drift, som hviskade åt honom Borrt, dåraktiga och fåfånga hopp; gynna inte en tanke som skulle beflåcka alla Ambrosios dygder. Det är religion, och icke skönheten, som väcker hans beundran; det är icke för qvinnan, det är för guddomligheten han knäböjer. Ack! om han endast skänkte mig ett af de ömma utryck som han slösar på denna Madonna! Om han sade mig, att utom det förbund som fäster honom vid kyrkan, skulle han icke föraktat Mathilda! jag älskar att hysa denna tanke: kan hända skall han äfven kunna tillstå att han känner för mig mer än medlidande, och att en sådan passion som min skulle förtjent att besvaras. Kan hända skall han göra denna bekännelse, då han ser mig på min dödssång; då skall han

icke mer frukta att fela mot sina plikter, och vissheten om hans tänkesätt för mig skall förljufva smärtan af mina sista ögonblick. Hvarföre är jag icke säker derom! Med hvilken ifver skulle icke jag på ögonblicket önska min upplösning!»

Priorn förlorade icke en bokstaf af detta tal; den ton hvarmed dessa sista ord uttalades, genombårade hans hjerta, så att han emot sin vilja lyfte opp hufvudet.

»Mathilda! ropade han med en förvirrad röst. O min älskade Mathilda!»

Mathilda bäfvade och vände sig till honom. Hastigheten af hennes rörelse gjorde att hennes capuchon föll af. Hennes hufvud blef obetäckt, och hennes ansigte helt och hållet synligt för munken. Huru stor blef icke Ambrosios förvåning, då han fann en fullkomlig likhet emellan hennes ansigte och sin tillbedna Madonnas! samma utvalda proportioner i anletsdragen, samma rikedom af guldfärgadt hår, ögonen, rosenläpparne, behaget, majestätet, alla de

samma skönheter såg han hos Mathilda. Han gaf till ett skri af förvåning, och föll tillbaka på sitt örn-gått, tvillande om den skapnad han såg var en dödligs eller en gudomlighets.

Mathilda syntes full af förvirring. Hon blef orörlig på samma ställe. Hennes harpa tjenade henne till stöd. Hennes ögon voro nedslagne mot jorden, och hennes sköna kinder höljda med en ljuf blygsamhet. Då hon kom sig före igen, var hennes första omsorg att dölja sitt ansigte; omsider tilltalade hon munken, med en svag och darrande röst, på följande sätt:

»Händelsen har förrådt en hemlighet, som jag icke velat upptäcka er förr än i min dödsstund. Ja, Ambrosio, ni ser uti Mathilda de Villanegas originalet till er dyrkade Madonna. Så snart som denna olyckliga passion tändes i mitt hjerta, tänkte jag på att låta mitt portrait komma i edra händer. Antalet af mina tillbedjare hade öfvertygat mig att jag ägde någon skönhet, och jag brann af begär att veta

hvad verkan den skulle göra på er. Jag lät måla mig af Martin Galuppi, en ryktbar Venetianare, som nu vistas i Madrid. Likheten var träffande. Jag skickade hans arbete till ert kloster, såsom en målning den man ville sälja, och Julien som bar den var en af mina utskickade. Ni köpte detta portrait. Döm om min förtjusning, då jag fick höra att ni betraktat det med nöje, eller snarare med dyrkan; att ni låtit uppsätta den i ert rum, och att ni icke ställde edra böner till något annat helgon! det som ni nu får höra, skulle det kunna öka ert mistroende emot mig? Finner ni icke deri, tvärtom, ett prof på renheten af min tillgifvenhet, ett kraftigare skäl för att tåla mig hos er, och att högre värdera mig. Jag har hvar dag hört er hålla loftal öfver mitt portrait. Jag var sjelf vittne till den förtjusning som dess skönhet ingaf er; och likväl har jag haft nog valde öfver mig sjelf för att icke vända emot eder dygd, de vapen ni sjelf gaf mig i händerne. Jag döljde för er dessa anletsdrag, som ni älskade utan att veta det. Jag försvarade mig för den frestelsen att reta edra begär, i det jag visade er

mina behag, och att bemäktiga mig ert hjerta medelst edra sinnens tillhjälp. Ett noga iakttagande af religionens plikter, tusende små omsorger som hjertat gör så kära, och som visade er min själs renhet och uppriktigheten af min tillgifvenhet, se der de enda vapen jag använde, för att ådraga mig edra blickar och förtjena er ömhet. Jag lyckades, och jag blef ert sällskap och vän. Jag lemnade er i okunnighet om mitt kön; och om ni icke tvingat mig att upptäcka min hemlighet, om jag icke varit plågad af fruktan att händelsen skulle förråda den emot min vilja; så skulle ni aldrig känt mig under annat namn än Rosario. Är ni alltid fast i ert beslut att jaga mig ifrån er? Kunde jag icke få tillbringa de få timmar jag har öfriga, i ert sällskap? Ack! svara mig, Ambrosio; säg att jag får bli kvar hos er.»

Slutet af detta tal tvang munken att besinna sig, och han kände allt för väl att han icke, i sin själs närvarande belägenhet, på annat sätt kunde undandraga sig denna förtjuserskans välde, än att icke mer se eller höra henne.

»I den bestörtning hværi jag befinner mig, sade han, är det mig omöjligt att i detta ögonblick svara er. Fordra inte mer, Mathilda, ett beslut af mig; utan lemna mig åt mig sjelf, jag har behof af att vara ensam.»

»Jag lyder er; men lofva mig det ni inte tvingar mig att genast lemna klostret.»

»Mathilda, tänk på er ställning, och på följderne af ett längre vistande här. Vår skilsmässa är oundviklig, vi måste upphöra att se hvarandra.»

»Men icke i dag, min far; ack, för Guds skuld! befall inte att det sker i dag.»

»Ni är alltför enträgen, och jag kan inte emotstå den ton hvarmed ni ber mig. Jag tillåter att ni blir kvar så lång tid som på visst sätt är nödig, för att bereda bröderne på eder affärd; blif ännu kvar i tvänne dagar, men den tredje (han suckade mot sin vilja) kom ihog att den tredje dagen bör se er här för sista gången.»

Hon fattade Ambrosios hand, och tryckte den till sina läppar.

»Den tredje dagen! ropade hon med en allvarsam röst; ni har rätt, min far, ni har rätt, den tredje dagen härefter skola vi för evigt åtskiljas.»

Desse ord åtföljdes af så sorgliga och olycksanande blickar, att munkens hjerta förkrossades deraf. Hon kysste för andra gången hans hand, och lemnade hastigt rummet.

Sedan Ambrosio blifvit ensam, sökte han efter skäl som kunde berättiga honom att kvarhålla denna farliga gäst, under det att hans samvete förebrådde honom en förbrytelse emot sin ordens lagar; tusen stridiga känslor skakade hans själ. På slutet begynte hans tillgifvenhet för den så kallade Rosario, förenad med ett eldigt temperaments retelser, att taga öfvervigten, och segren blef icke mer tvifvelagtig, så snart Ambrosios sjelfförtroende, som var hulvudfelet i hans character, äfven kom till Mathildas hjälp. Munken tänkte efter att det var mera förtjenst att öfvervinna sitt tempera-

ment än att fly frestelsen, och att i stället för att oro sig, borde han med glädje emottaga ett sådant tillfälle att pröfva sin själs och sin dygds styrka. Sanct Antonius hade riktigt emotstått alla nöjets förförelser. Hvarlöre skulle han frukta att vara mera svag? För öfrigt hade sanct Antonius att kämpa emot djefvulen och alla hans konster och försök att fresta honom, då Ambrosio allenast hade en blygsam och svag dödlig att frukta, hvilken äfven så mycket som han bäfvade för att bli brottslig.

»Ja, sade han för sig sjelf, den olyckliga kan bli kvar, jag har ingen ting att befara af hennes närvaro; och om jag af mig sjelf icke skulle vara nog stark emot frestelsen, så skall jag finna ett kraftigt stöd i Mathildas oskuld.»

Ambrosio kände icke ännu att äfven för förderfvade hjertan, är lasten alldrig mera farlig än då hon döljer sig under dygdens larf.

Han kände sig så fullkomligen återstald, att då fadern Pablos kom

om aftonen att besöka honom, bad han om tillstånd att dagen derpå få lemna sitt rum, hvilket blef honom beviljat. Det återstående af dagen visade sig Mathilda ej hos honom, om icke tillika med de andra munkarne, då de tillsammans kommo för att underrätta sig om priorns hälsa. Hon syntes frukta för att tala vid honom enskilt, och blef allenast några minuter i rummet. Ambrosio hade en ganska god sömn, men han återfann alla den förledne nattens drömmar, med ännu lifligare och vällustigare känslor; de samma bilder, som upptändt hans blod, återställde sig för honom; hans ögon återsågo Mathilda i hela glansen af sin skönhet, Mathilda öm och kär, som tryckte honom emot sitt bröst och höljde honom med brinnande kyssar. Dessa flygtiga bilder försvunno åter, och lemnade honom vid uppvaknandet full af blygd och fasa.

Det begynte dagas. Uttröttad af dessa oroliga drömmar, kände han sig icke i stånd att lemna sängen, utan lät tillsäga att han icke kom i morgonbön. Detta var första gången i sin lifstid som han varit deri-

från. Han steg opp sent, och hade på hela dagen icke tillfälle att tala vid Mathilda utan vittnen; hans rum var beständigt fullt af munkar, hvilka jämt och samt kommo för att visa sitt bekymmer öfver hans hälsa, ända till det ögonblick då klockan kallade dem i matsalen.

Efter middagsmåltiden åtskiljdes munkarne, och spridde sig uti trädgårds-gångarne, der trädens skugga och löfsalarnes stilhet erbödo dem en beqväm tilllyckt för att taga sin middagssömn. Priorn tog vägen åt eremit-hyddan, och bjöd, med ett ögonkast, Mathilda att följa sig; Mathilda lydde, och följde honom med tystnad. De ingingo i grottan, och satte sig: begge voro lika brydda; ingen af dem ville begynna samtalet. Anteligen bröt priorn tystnaden; han talade blott om obetydliga ämnen, och Mathilda svarade i samma ton; man skulle sagt att hon ville förmå honom att glömma det han hade för sig en annan person än Rosario. Ingen af dem begge hvarken vågade eller önskade att komma på det ämnet som låg dem mest om hjertat.

Mathilda bjöd till att visa sig glad, men man såg tydligen att det kostade henne möda. Sorgens börda tryckte henne; hennes röst var svag och tynande; hon syntes önska att sluta ett samtal som besvärade henne, och begärde af priorn, i det hon sade sig icke må väl, tillstånd att lemna honom. Han följde henne ända till sitt rum, der han stannade och förklarade det han biföll att hafva henne till sällskap i sin enslighet, så länge det behagade henne.

Mathilda visade intet tecken till glädje, då hon fick detta tillstånd, ehuru hon aftonen förut hade varit så enträgen att begära det.

»Ack, min far, sade hon i det hon skakade hufvudet med en sorgsen uppsyn, detta tillstånd kommer alltför sent; mitt öde är afgjordt; vi måste åtskiljas för alltid; tro emedlertid att jag känner lifligt denna godhet och medlidande från er sida för en olycklig, som är alltför litet förtjent deraf.»

Hon satte sin näsduk för ögonen, och som hennes capuchon var till

hälften öppen, såg Ambrosio att hon var blek och nedslagen.

»Gode Gud! ropade han, ni är verkligen sjuk, Mathilda; jag skall straxt skicka er fadren Pablos.»

»Nej, gör inte det, jag är sjuk, det är sant, men han kan inte hjälpa mig. Farväl! min far; kom ihog mig i morgon i edra förböner, jag skall komma ihog er i himmelen.»

Hon gick straxt derpå in i sitt rum, och tillstängde dörren efter sig.

Priorn skyndade sig att skicka henne Pablos, hvars yttrande han med otålighet väntade; men Pablos återkom genast, med svar att hans möda varit förgäfvad, att Rosario icke insläppt honom, och att han helt och hållet frånsagt sig hans hjälp. Ambrosio blef lifligt rörd af denna berättelse; emedlertid trodde han att det var bättre att icke besvara Mathilda vidare, för denna natt, tilläggande att om Rosario icke blefve bättre morgonen derpå, skulle han förmå honom att emottaga fadren Pablos.

Som han kände sig föga böjd för sömn, öppnade han sitt fönster och betraktade månans återsken i den lilla bäcken som badade klostrets murar. Nattens kyla och tystnad ingåfvo Ambrosio sorgliga tankar. Han tänkte på Mathildas ömhet och behag, på de nöjen han hade kunnat dela med henne, om han icke varit fängslad af sitt kloster-löfte; han förmodade att Mathildas kärlek, då den icke närdes af något hopp, ej kunde räcka länge; att hon utan tvifvel skulle lyckas att qväfva sin passion, och gå för att söka sällheten i en lyckligare mans armar. Han ryste då han tänkte på den tomhet som Mathildas frånvaro skulle lemna i hans hjerta. Kloster-lefnaden syntes honom ängslig och enformig, och han kastade suckande ett afundsfullt öga på världen, hvarifrån han för alltid var afsöndrad. Sådana voro hans betraktelser, då man med häftighet klappade på hans dörr. Angelägen att veta hvad som kunde störa klostrets ordning och lugn, öppnade priorn dörren, och en broder, med ett förvirradt och förskräckt ansigte, inträdde.

»Skynda er, vördige fader, ropade han, skynda er till den unge Rosario: han begär änteligen att få tala med er; han har blott några ögonblick qvar att lefva.»

»Barmhertige Gud! Hvar är fadren Pablos? Hvarföre går han inte till honom? Ack! jag fruktar, jag fruktar . . .»

»Fadren Pablos har varit hos honom, men han kan inte hjälpa honom. Han förmodar att ynglingen har fått förgift.»

»Förgift? Ack, den olycklige! det var just det jag fruktade. Men låtom oss ej förlora ett ögonblick; kan hända att han ännu kan frälsas.»

Han talade och skyndade till Mathildas rum. Han fann der en samling af munkar, och ibland dem fadren Pablos med ett läkemedel i handen, som han ville öfvertala Rosario att intaga. De öfrige voro selsatte att betrakta hans himmelska skapnad, som de nu sågo för första gången. Mathilda hade verkligen alldrig synts så skön; hennes kinder,

tillförne bleka, voro nu höljda af en lysande rodnad; ur hennes ögon strålade ett ljus lugn, och allt hos henne gaf tillkänna förtröstan och undergifvenhet.

»Ack! plåga mig inte mer, sade hon till Pablos, i samma ögonblick som den förfärade priorn störtade in i rummet; min sjukdom är mycket öfver er konst, och jag vill icke bli botad därför. Straxt derefter blef hon varse Ambrosio: ack! det är han, sade hon; jag får då se honom ännu en gång innan vi skiljas för alltid. Lemna mig, mina bröder, jag har något att tala i förtroende med den helige mannen.»

Munkarne gingo genast, och lmnade priorn ensam med Mathilda.

»Oförståndiga flicka, hvad har ni gjort? Ropade han då de voro ensamme. Säg mig, äger det grund som man förmodar? Är jag på vägen att förlora er? Skulle er egen hand varit ett verktyg till er förstöring?»

Hon log, och fattade Ambrosios hand.

»Hvari

»Hvari har jag varit oförständig, min far? Jag har uppoffrat ett strå för att frälsa en diamant. Min död bevarar ett lif som är dyrbart för världen, och som är mig mycket kärare än mitt eget. — Ja, min far, jag är förgiftad, det är sant; men af ett gift som flutit i edra ådror.»

»Mathilda!»

»Jag beslöt att icke göra denna bekännelse förr än på min dödssäng. Denna stund är kommen. Ni har väl icke redan glömt den dagen då ert lif var i fara. Läkaren öfvergaf er, och förklarade att han icke kände något sätt at utdraga giftet ur edert sår; jag visste ett, och jag tvekade icke att betjena mig deraf. Man hade lemnat mig ensam hos er: ni sof, och jag aflöste förbandet af eder hand, kysste såret, och utsög giftet med mina läppar. Verkan deraf var hastigare än jag trodde. Jag känner döden innom mig; ännu en timma, och jag är flyttad i en lyckligare verd.»

»Alsmäktige Gud!» ropade Pri-
G

orn, och föll på sängen utan sansning och rörelse.

En stund derefter for han hastigt opp, och betraktade Mathilda med en förtviflad uppsyn.

»Och ni har uppoffrat er för mig! Ni dör för att frälsa Ambrosio! Och ges det ingen hjälp, Mathilda? Ges det intet något hopp? Ack svara, svara mig, säg att det ännu återstår ett medel till er räddning.»

»Gif er tillfreds, min enda vän! ja, jag har ännu ett medel i min makt att frälsa mitt lif; men jag vågar icke använda det; det är vådligt och förfärligt! det skulle vara att köpa lifvet dyrare än det vore värdt. — Så framt det icke blef mig tillåtet att lefva för er.»

»Nä väl! lef för mig, Mathilda, för mig och tacksamheten.» (han fattade hennes hand och tryckte den med tjusning till sina läppar.)
»Påmin er vårt sista samtal; jag bifaller till allt. Påmin er med hvilka lifliga färgor ni målat själarnas förening; låtom oss göra denna ljufva

föreställning verklig; låtom oss glömma könen olikhet och verdens fördomar; låtom oss icke se i hvarandra annat än en bror och en vän. Lef då, Mathilda, och lef för mig.»

»Ambrosio, ack det låter intet göra sig; då jag trodde det, så bedrog jag er och mig sjelf. Jag måste dö, antingen af det gift jag tagit, eller af den grymma plågan att beständigt strida emot mina begär. I den stund jag erhöll ert tillstånd att bli kvar, föll bindeln ifrån mina ögon. Jag älskar er, icke med den vördnad som man är skyldig ett helgon, icke endast för er själs dygder, utan för er persons behag. — Jag är icke annat än en svag qvinna, skakad af de våldsammaste passioner. Ni lofvar mig er vänskap! o himmel! hvad detta ord är kallt för mitt hjerta, för detta hjerta som brinner af kärlek, af en kärlek som intet uttryck kan beskrifva, och som endast kärlek kan betala! bäfva då, Ambrosio, bäfva att bli bönhörd. Om jag lever, så är det gjordt med er pligt, ert anseende och edra trettio års dygder och uppoffringar; allt hvad er är kärt och dyrbart skall ni för all-

tid förlora. Jag känner mig icke mera äga styrka att emotstå mitt hjerta, jag skall iakttaga alla tillfällen att uppelda edert, och jag skall sluta med att bereda bägges vår vanheder. Nej, Ambrosio, nej, jag bör icke lefva; jag känner på hvart slag mitt hjerta slår, att det inte gifves för mig något annat val än . . . sällheten eller döden!»

»Hvad hör jag, Mathilda? Är det ni som talar?»

Han gjorde en rörelse för att lemna henne. Hon gaf till ett genomträngande skri, reste sig till hälften opp i sängen och qvarhöll munken i sina armar.

»Ack öfvergif mig icke! hör mig med medlidande; om några timmar är jag icke mer till; om några timmar skall jag icke mer behöfva rodna för denna olyckliga kärlek.»

»Farliga qvinna! hvad skall jag göra? jag kan icke — jag bör icke. — Men lef, Mathilda, ack lef!»

»Betänker ni väl hvad ni begär?

Skall jag lefva, för att hölja er med blygd, för att bli ett redskap till ert fördärf, och bereda bägges vår undergång? Känn på detta hjerta, min far.»

Hon tog Ambrosios hand. Förvirrad, och dragen af en mäktig förtjusning, gjorde han icke något motstånd, och han kände Mathildas hjerta slå med häftighet under sin hand.

»Känn på detta hjerta, min far, det är ännu hederns och oskuldens säte: i morgon, om det ännu slår, är det brottets rof. Lätt mig då dö i dag, lätt mig dö medan jag ännu förtjenar en dygdig mans tårar. Ack! hvarföre kan jag inte dö så här! (Som hon sade dessa ord, lutade hon sitt hufvud mot Ambrosios axel, och hennes sköna hår öfverhöljde hans bröst.) Hvilande i edra armar, skulle jag tro mig inslumra, er hand skulle tillsluta mina ögon, ock edra läppar emottaga min sista suck. Och skulle ni icke någon gång tänka på mig? Skulle ni inte någon gång gjuta en tår på min gral? Ack jo! denna kyss är en pant och försäkran derom.»

Det var natt; tystnaden rådde rundt omkring dem. Det svaga skenet af en enslig lampa föll på Mathildas ansigte, och utspridde ett dystert och mysteriöst ljus i rumet. Intet nyfiket öga, intet lysnande öra var att befara; intet ljud hördes, utom Mathildas ljufva röst. Ambrosio var i sin raskaste ålder. Han såg för sig en ung och skön flicka, som frälst hans lif, som tillbad honom, och som af kärlek för honom blifvit bragt på grafvens brädd. Han satte sig på sängen, med handen beständigt på Mathildas hjerta, och uppehållande sin älskarinnas hufvud, som vällustigt lutades emot hans bröst. Hvem skulle väl förundra sig om han gaf vika för frestelsen? Berusad af begär, tryckte han sina läppar emot de retande läpparne som sökte dem: hans kyssar blefvo snart så brinnande som Mathildas; han tryckte henne med förtjusning i sina armar, och glömde löfte och religion och heder, och lefde blott för nöjet och ögonblicket.

»Ambrosio! min dyrkade Ambrosio» sade Mathilda suckande.

»Din, för evigt din!» stammade munken döende i Mathildas famn.

TREDJE CAPITLET.

Det äro skälmar, som hvarje resande bör frukta. Man finner bland dem ynglingar af god härkomst, som en otyglad ungdoms yra uteslutit från hederligt och laglydigt folks umgänge.

DE BÄGGE VERONESARNE.

Marquisen och Lorenzo följdes, utan att tala ett ord, till Las Cisternas hotel. Den förste var sysselsatt med att påminna sig alla omständigheter, hvilkas berättande kunde framställa för Lorenzo hans bekantskap med Agnes i den fördelaktigaste dag: den andra, sorgfällig om sin familjs heder, var icke litet brydd luru han skulle uppföra sig emot marquisen. Det äfventyr hvartill han varit vittne tillät honom icke att behandla honom som vän; men hans ömma böjelse för Antonia hindrade honom icke mindre att behandla honom som fiende, och efter mycket besinnande, beslöt han att det bästa partiet

var att under tystnad afvagta de upplysningar som Don Raymond lofvat att gifva honom.

De ankommo till hotelet, och Marquisen förde honom genast i sina rum, der han begynte att betyga sin glädje öfver att finna honom i Madrid. Lorenzo skyndade sig att falla honom i talet.

»Förlåt mig, min Marquis, sade han med köld, om jag icke svarar på de höfligheter ni säger mig. Min systers heder är blottställd, och så länge ni inte upplyst mig om denna sak och ändamålet af er brefväxling med Agnes, kan jag icke anse er som vän; jag är otålig att höra den berättelse ni lofvat mig.»

Gif mig förut ert löfte att ni hör mig med godhet och tålmod.»

»Jag älskar alltför mycket min syster för att dömma henne för hastigt, och ända hittills har jag inte ägt någon bättre vän än ni. Jag vill äfven tillstå, att ni äger makt att förbinda mig uti en sak som rör mitt hjerta alltför när, således kan jag icke an-

nat än lifligt önska att finna er värd min aktning.»

»Lorenzo, ni gör mig oändligen glad, och ingen ting skulle vara mig kärare än ett tillfälle att tjena min Agnes bror.»

»Öfvertyga mig att jag utan vanheder kan antaga edra tjenster, så ges det ingen menniska i världen som jag häldre ville vara skyldig erkänsla än er.»

»Förmodeligen har ni redan hört er syster nämna Alphonso d'Alvarada...»

»Min syster har aldrig nämnt för mig det namnet. Ehuru jag har för Agnes hela en brors ömhet, hafva omständigheter nästan ända hittills hållit oss beständigt skiljda ifrån hvarandra. Hon blef i sin barndom anförtrodd åt en tantes omsorg, som var gift med en tysk baron. Det är blott tvänne år sedan hon lemnat denna herres slott, och återkommit till Spanien, i det fasta beslut att för alltid skilja sig ifrån världen.»

»Gud! Lorenzo ni kände hennes afsigt, och ni gjorde inte allt för att afvända henne derifrån?»

»Denna förebråelse är orättvis, min Marquis. Min systers beslut, hvarom jag i Neapel erhöll under rättelse, bedröfvade mig oändeligen, och jag påskyndade min återkomst till Madrid, endast att förekomma denna bedröfliga uppoffring. Knappt var jag anländ, för än jag skyndade till klostret sancta Clara, der Agnes hade önskat sluta sitt noviciat. Jag begärde att få se min syster. Förställ er min förundran, då jag fick ett fullkomligt afslag från henne: hon lätt säga mig, att som hon fruktade mitt inflytande på hennes sinner, vågade hon icke se mig förr än dagen före den, på hvilken hon skulle antaga slöjan; jag bönföll hos nunnorna, jag bad enträgit om tillstånd att få tala med min syster, jag lätt dem till och med förstå mina misstankar i anseende till hennes nekande att visa sig, hvartill man kan hända tvingat henne. För att rättfärdiga sig för denna beskyllning, skickade mig abdissan några rader, i hvilka jag icke kunde misskänna

Agnes hand, och som bekräftade det första svaret. Jag lyckades icke bättre de följande dagarne i mina försök att få ett ögonblicks samtal med henne. Hon nekade beständigt att emottaga mina besök, och tillät mig sluteligen inte se henne förr än dagen före den på hvilken hon för alltid borde begravas i klostret. Våra närmaste släktingar voro närvarande vid denna sammankomst; det var första gången jag såg henne sedan hon var barn, och vi voro lifligt rödda på bägge sidor; hon kastade sig i mina armar, och öfverhopade mig gråtande med ömhetsbetygelser. Jag glömde hvarken skäl, föreställningar eller böner att förnå henne öfverge sitt förslag; jag kastade mig för hennes fötter med tårar, och förestälde henne alla de obehagligheter som äro oskiljaktige från klosterlefnaden; jag målade för hennes inbillning alla de nöjen hvilka hon skulle bjuda ett evigt farväl; jag besvor henne att öppna för mig sitt hjerta, och anförtro mig hvad som kunnat inge henne en sådan afsmak för verlden. Vid denna fråga bleknade hon, vände bort sitt ansigte, och hennes tårar strömmade ymnigare. Hon bad mig

icke mer fråga henne härom, och detta öfvertygade mig att hennes beslut var tagit, och att ett kloster var den enda fristad der hon kunde hoppas lugn. Hon förblef orygglig, och aflade sitt löfte. Sedan har jag ofta sedt henne i samtalsrummet, och hvar gång lemnat henne med ny sorg ölver min förlust. En liten tid derefter blef jag tvungen att öfverge Madrid: jag kom först i gårastons hit tillbaka igen, och jag har ännu intet haft tid att gå till sancta Claras kloster.»

»Således har ni aldrig förr hört namnet Alphonso d'Alvarada?»

»Jag ber om förlåtelse, min tante skref mig till att en äfventyrare med detta namn funnit tillfälle att göra bekantskap på slottet Lindenberg, och att ställa sig in hos min syster, samt älven att förmå henne samtycka att fly med sig; men att äfventyraren, innan detta förslag blef verkställdt, fått underrättelse, att några gods i nya Spanien, i stället för att tillhöra min syster, rätteligen tillhörde mig; att han efter denna upptäckt, ändrat uppsåt, och

försvunnit samma dag som han skulle fly med Agnes; samt att hon, försvillad öfver så mycken trolöshet och nedrighet, beslutit att gå i kloster; hon tillade att denne äfventyrare gifvit sig ut för en af mina vänner, och hon begärde veta om jag kände någon med detta namn. Jag svarade henne att jag icke hade någon vän med det namnet; jag var långt ifrån att tänka det Alphonso d'Alvarada och Marquis de Las Cisteras var en och samma person: det som man berrättade mig om den förre, kunde inte på något sätt låta mig gissa till den sednare.»

»Jag igenkänner ganska väl Donna Rodolphas nedriga character. Hvert ord af detta bref, hvarom ni talar, bär en stämpel af hennes elakhet, hennes trolöshet och skicklighet att svärta dem hon vill skada; förlåt, Medina, att jag talar om er slägtinge med denna frihet. Allt det onda hon gjort mig rättfärdigar mitt hat emot henne, och då ni hört mig, skall ni bli öfvertygad att jag inte varit för sträng i mina uttryck.»

Han begynte sin berättelse som följer.

Don Raymonds, Marquis de Las-Cisternas, historia.

En lång erfarenhet, min bästa Lorenzo, har öfvertygadt mig om ert ädelmodiga tänkesätt; ni har sjelf tillstådt att ni varit i okunnighet om allt hvad som angått er syster; jag behöfde icke denna försäkran för att förklara det man med afsigt hållit det hemligt för er. Om ni varit bättre underrättad, hvad sorger skulle ni icke kunnat spara er syster och mig! ödet har annorlunda förordnat. Ni var stadd på edra resor när jag första gången gjorde bekantskap med Agnes; och som våra fiender haft omsorg att dölja för henne på hvad ort hon kunde skriva er till, var det henne omöjligt att genom bref anropa ert beskydd och edra råd.

När jag lemnat universitetet i Salamanca, der ni, som jag sedermera fått veta, förblef ett år efter mig, gjorde jag mig färdig att begynna mina resor. Min far försåg mina utgifter med mycken frikostighet; men han befalle mig uttryckeligen att dölja mitt stånd, och endast ge mig ut för simpel adelsman. Han

gaf mig denna befallning, till följe af sin vän, hertigen de Villa Hermosas råd, som var en man hvilken jag alltid högaktat för sin stora verldskännedom.

»Tro mig, min kära Raymond, sade han, ni skall framdeles skörda mycken frukt af detta korrt nedstiggande. Det är säkert att ni, som grefve de Las Cisternas, blefve öfver allt emottagen med öppna armar, och er ungdoms fåfänga skulle bli smickrad af det afseende man på alla ställen skulle hafva för er person. Återigen då ni döljer ert namn, kan ni endast räkna på er sjelf, och på edra personliga egenskaper. Ni har förträffliga recomendationer, och det blir nu er egen sak att draga fördel deraf. Ni får lof att göra er möda att behaga och förtjena deras aktning, för hvilka ni blir presenterad. De som skulle eftersträfvat grefve de Las Cisternas vänskap, skola icke hafva någon fördel af att förakta Alphonso d'Alvaradas goda egenskaper, eller att fördraga hans fel; således, då ni hunnit göra er älskad, kan ni vara säker att derföre hafva att tacka er personliga förtjenst och icke ex

börd, och ni skall finna den aktning man då visar er dubbelt smickrande. För öfrigt skulle icke ert höga stånd tillåta er att blanda er i de ringare samhälls-classerne; det ni lätteligen kan under ett annat namn, och hvaraf ni skall draga mycken fördel. Nöj er icke med att blott vara uppmärksam på de förnämas uppförande, på de ställen ni genomfar; gå in i kojan och gör er bekant med folkets seder och lefnadssätt; och, då ni ser hur andras underhafvande behandlas, skall ni deraf lära att förminska edra egnas bördor och öka deras välmåga. Ingen ting kan, efter min tanke, bättre bilda en yngling, ämnad att en dag bli rik och förnäm, än ständiga tillfällen att sjelf vara vittne till folkets lidande.»

»Förlåt Lorenzo, att jag är så omständlig i min berättelse; men det förhållande som för närvarande är emellan oss, fordrar att jag ingår i dessa detaljer, och jag är så rädd att utesluta den minsta omständighet som kan ge er en fördelaktig tanke om er syster och mig, att jag häldre blottställer mig för att stundom synas vidlyftig.»

Jag följde hertigens råd, och fann snart klokheten deraf. Jag lemnade Spanien, under namn af Alphonso d'Alvarada, och endast åtföljd af en enda betjent, af bepröfvad trohet. Paris var mitt första upphållsställe. En liten tid var jag förtjust i denna stad, der allting är ganska skickligt att förföra en rik yngling, begifven på nöjen. Men snart begynte ledsnaden att infinna sig hos mig midt ibland så många förströelser; jag kände att något felades för mitt hjerta; jag blef varse att folket med hvilket jag lefde, detta så artiga så förekommande folk, var i grunden flygtigt, känslolöst och opålitligt. Jag fick en afsky för Paris och dess invånare, och lemnade den na alla nöjens samlingsplats utan minsta saknad.

Jag tog vägen till Tyskland, i afsigt att besöka dess förnämsta hof. Emedlertid ärnade jag, innan jag lemnade Frankrike, uppehålla mig några dagar i Strasburg. Som jag stigit ur chaisen i Luneville, för att taga någon förfriskning, fick jag se, utan för porten af Lion d'Argent, ett grant equipage och fyra betjen-

ter i rikt livrée. Straxt derefter såg jag en dame af ett ganska förnämit utseende, åtföljd af tvänne kammarjungfrur, uppstiga i vagnen, som genast for.

Jag frågade värden hvilken denna damen var.

»En Tysk baronessa, min herre, mycket rik och förnäm; hennes betjenter ha berättat mig att hon besökt hertiginnan de Longueville, och att hon nu reser till Strasburg för att möta sin man; derifrån återvända bägge två till deras slott i Tyskland.»

Jag steg i min postchaise igen, för att samma afton hinna fram till Strasburg; men jag blef bedragen i mitt hopp. Midt på en ganska tjock skog gick chaisen sönder, och jag befann mig ganska brydd hur jag skulle fortsätta resan. Det var midt i vintern, sent om aftonen, och ingen stad närmare än Strasburg, hvar till vi, efter Postiljonens utsago, ännu hade flera mil. Jag såg ingen annan utväg, för att inte tillbringa natten i skogen, än att taga min betjents häst, och rida fram till Strasburg,

hvilket likväl var ganska obehagligt uti den årstiden vi voro. Emedertid tänkte jag, i brist på bättre, att taga detta parti; jag sade postiljonen mitt uppsåt, och att jag vid framkomsten till Strasburg skulle skicka folk mot honom till hjälp. Jag trodde inte mycket på hans ärlighet; men som han var till åren, och min betjent Stephano väl beväpnad, trodde jag mig kunna, utan fara, qvarlemna mina saker.

Till all lycka, så ansåg jag det åtminstone då, yppade sig ett tillfälle att tillbringa natten angenämare än vi föreställt oss. Postiljonen skakade på hufvudet, då han hörde mig säga att jag ville bege mig ensam till Strasburg, och syntes inte gilla min föresats.

»Det är ganska långt dit, sade han, och ni skall ha mycket svårt att komma fram utan vägvisare; dessutom tyckes inte min herre vara van vid en så sträng köld, så att han kunde frysa ihjäl på vägen.»

»Och hvartill tjenar alla dessa föreställningar? sade jag förtretad. Jag

skulle snarare frysa ihjäl att tillbringa natten här på skogen.»

»Tillbringa natten här på skogen! svarade postiljonen. Åh fan! vi äro inte så illa ute heller. Om jag inte bedrar mig, så böra vi inte vara så långt ifrån min gamla vän Baptists koja; han är vedhuggare, men står sig tämmeligen bra. Jag förmodar inte annat än att han gerna tar emot oss för i natt. Jag skall emedlertid ta den sadlade hästen och rida till Strasburg, och skaffa arbetare som laga chaisen till i morgon underst bittida.»

»Men, min Gud! hur har du så länge kunnat lemna mig i villrådighet? Hvarför har du inte nämnt den kovan förr?»

»Jag var rädd, att herrn kanske skulle hålla sig för god . . .»

»Hvad är det för tokeri! skynda dig bara att föra oss dit.»

Han lydde, och vi följde honom. Hästarne hade mycken möda att dragga den söndriga chaisen efter oss.

Min betjent kunde knappt tala för köld, och jag sjelf hade inte mindre behof af att bli oppvärm'd. Då vi hunno i sigte af kojan, som syntes liten men snygg, blef jag glad att genom det lilla fönstret se en skön brasa på spisen. Vår ledsagare klappade på dörren, och det dröjde en stund innan någon svarade. De syntes ovissa om de skulle öppna eller ej.

»Skynda dig, bror Baptist, ropade postiljonen, lika så otålig som vi, hvad gör du då? Sofver du, eller vill du neka husrum åt en resande, hvars åkdon gått sönder på skogen?»

»Ack! är det du min redlige Claude? svarade en karlröst innantöfve; vänta ett ögonblick, så skall ni slippa in.»

Straxt drogos reglarne från dörren, och en karl med en lampa i handen kom emot oss; han hälsade vänligt på vår ledsagare, och vände sig sedan till mig:

»Kom in, kom in, sade han, min

herre är rätt välkommen. Förlåt mig att jag inte straxt öppnat; men här är så mycket skälmar i trakten, att jag inte visste hvad jag skulle tro.»

Under det han så talade, förde han mig in i stugan, der den sköna brasan var som jag på långt håll sedt, och böd mig en stol som stod framför spisen. Ett qvinnfolk, som jag höll för att vara värdens hustru, steg opp i det jag kom in, och tog emot mig med en kall och tvungen hälsning, och satte sig återigen till sitt arbete, utan att svara ett ord på mina höfligheter. Hennes mans bemötande var lika så öppet och förekommande som hennes var tvärt och stötande.

»Min herre, sade värden, jag ville önska att jag kunde herbergera er bättre. Denna koja är inte mycket stor; men vi skola emedlertid göra vårt bästa för att skaffa er och er betjent rum. Vi kunna inte gifva er någon läcker måltid, men allt hvad vi har, gifva vi af bästa hjerta.» — Derpå sade han, i det han vände sig till sin hustru: »Greta, hvarför sitter du der som du hade inte

att göra? Fort, rör på dig, laga till sängar och qvällsvard. Lagg också litet mera ved på elden, ty herrn är frusen kan du tänka.»

Margretha kastade straxt sitt arbete ifrån sig, och begynte, fast med synbart missnöje, uträtta hvad hennes man befallit henne. Hennes utseende hade misshagat mig straxt från första början, ehuru hon hade vackra anletsdrag; men hon var blek torr och mager, och allt hos henne gaf tillkänna ett elakt sinne. I alla hennes rörelser visade sig otålighet och missnöje, och hennes svar till Baptist, då han gladlynt förebrådde henne sin vresighet, voro bittra, korra och stickande. Med ett ord, jag fattade för henne från förssa ögonblicket, så mycken afsmak som jag fattat tycke för hennes man. Baptists utseende var fritt och öppet. hans uppförande hade hela en bondes enfald, utan att hafva dess råhet; hans kinder voro fylliga och röda, och hans fetma ersatte fullkomligen hustruns magerhet. Skrynklorna på hans panna gäfvö tillkänna att han kunde vara omkring sextio år; men han bar ganska väl sin

ålder, och syntes ännu rask och munter. Hans hustru tycktes icke vara öfver trettio; men i anseende till godt lynne och liflighet, var hon mycket äldre än hennes man.

Oaktadt sin ovilja begynte Margretha att tillaga aftonmåltiden, under det Baptist talte med mig i allehanda ämnen. Postiljonen, som fått några glas bränvin, gjorde sig färdig att fara till Strasburg, och frågade mig om jag hade något mer att befalla honom.

»Fara till Strasburg, ropade Baptist, det skall inte ske i natt.»

»Tycker du det, du; om jag inte hämtar arbetare, hur tycker du herrn skall komma fort i morgon?»

»Ja, det var en annan sak, jag tänkte inte på det, jag. Men åtminstone kan du äta aftonvard här förut; det skall vara snart gjordt, och herrn tycks mig ha alltför godt hjerta för att låta dig fara med tom mage i sådan köld.»

Jag

Jag biföll gerna Baptists förslag, och sade till postiljonen att det gjorde mig lika mycket om jag dagen derpå kom en timma förr eller sednare till Strasburg. Han tackade mig, och följde ut tillika med Stephano för att sätta in sina hästar i stallet. Baptist följde dem ut i stugudörren, der han stadnade och såg sig oroligt om åt alla sidor.

»Det är säkert det fördömda nordanvädret som uppehåller mina gossar. Det förundrar mig att de inte ännu kommit tillbaka! Min herre skall tro att jag har ett par de raskaste gossar herrn sedt; den äldsta är tjugutre år, och den andra ett år yngre; ni skall inte finna i hela trakten kring Strasburg deras make att vara sluga, hurtiga och snälla. De borde vara här vid det här laget; jag begynner bli rädd att det händt dem någon ting.»

Margretha höll emedlertid på att duka bordet.

»Och ni, frågade jag henne, är inte ni också orolig öfver era barn?»

H

»Jag, svarade hon snäsande, det är inte mina barn.»

»Vackert, vackert, Margretha, snäs inte herrn för det han gjordt dig en så naturlig fråga; om du sedt litet mindre snedt på oss, så skulle han aldrig trott dig om att ha så gamla barn; men du vet aldrig hvad det gör dig gammal att se så der ond ut. Ursäkta min hustrus ohöflighet, min herre; det behöfs ej mycket för att sätta henne i elakt lynne, och hon är litet stött på er, för det ni trodt henne vara öfver trettio år. Är det inte sant det, Greta? — Ni vet, herre, att qvinfolken aldrig tåla narri på den sidan. Tänk inte på det mer, Greta, och ta en litet gladare uppsyn. Om inte dina barn ännu äro så gamla, så bli de väl om ett tjog år, och jag hoppas att vi ska lefva så länge att vi få se dem bli lika bra gossar som Jack och Robert.»

»Gud bevare dem derifrån! ropade Margretha, och slog ihop sina händer; om jag trodde det, skulle jag strypa dem med egen hand.»

Hon gick derpå utur stugan och öppföre trappan.

Jag kunde inte underlåta att säga Baptist huru mycket jag beklagade honom att vara bunden för beständigt vid en så svårmodig hustru.

»Ack! min herre, hvar och en skall ha sitt huskors här i världen, och Margretha är mitt. Likväl är hon mer obelevad än elak; det värsta är att hennes kärlek för tvänne barn, som hon haft med sin förra man, gör att hon hatar mina bägge gossar; hon tål dem inte för sin död, och om jag gjorde henne till viljes, så fingo de aldrig komma med sin fot innom denna dörr; men jag står på mig, och tillåter aldrig att lemna de stackars barnen vind för våg, som hon många gånger rådt mig att göra. För öfrigt säger jag henne aldrig något emot, utan låter henne hållas med hushållet, som hon sköter ganska väl.»

Vi hade hunnit så långt, då flera starka rop skallade i skogen.

»Det äro mina gossar, hoppas jag.»

sade Baptist, och sprang att öppna dörren.

Vi kunde då urskilja dånnet af flere hästar; och straxt derefter stannade en vagn, beledsagad af flere personer till häst, utanföre kojan. En af dem frågade mig huru långt de hade till Strasburg, och jag svarade efter Claudes utsago. Straxt föll en svärm förbannelser öfver postiljon, för det han fördt dem vilse. Sedan underrättade man dem som sutto i vagnen att det ännu var lång väg kvar, och att hästarne olyckligtvis, voro upptröttnade, så de icke kunde gå längre. Denna underrättelse tycktes gifva mycket bekymmer åt en Dame, som syntes vara bättre än de andra; men som här inte var någon hjälp, frågade en af betjeningen vedhuggaren, om han inte kunde lemna dem husrum öfver natten.

Denne visade sig mycket brydd, och svarade nej, i det han tillade: att en Spanior med dess betjent redan upptagit de två dåliga rummen som han kunde umbära. Efter detta svar tillät mig icke min nations belevnen-

het att behålla ett rum för mig, hvaraf ett fruntimmer hade behof, och jag skyndade mig att säga åt Baptist, det jag gerna lemnade mitt rum åt denna Dame. Han gjorde några inkast som jag icke hörde, utan sprang att öppna vängsdörren, och hjälpa det hämmande fruntimmeret ur vagnen. Jag igenkände henne genast för samma Dame som jag sedt på värdshuset i Luneville. Jag sökte ett tillfälle för att fråga en af betjeningen efter hennes namn, hvilken svarade mig att det var baronessan af Lindenbergh.

Jag märkte lätt mycken åtskillnad i sättet hvarpå hans nya gäster blefvo emottagne, emot det hvarpå han emottog mig. Hans missnöje med dem visade sig tydligt, och det kostade mycket på honom att be baronessan vara välkommen. Jag förde henne till eldbrasan, och lemnade henne min stol. Hon tackade mig med mycken artighet, och gjorde tusen ursäkter för det besvär hennes ankomst tillskyndade mig. På en gång upplarnade vår värds ansigte.

»Änteligen, sade han, har jag

funnit utväg att få rum för hela herrskapet; jag skall herbergera fru baronessan och hennes betjening, utan att herrn ändå skall komma att lida deraf. Vi halva två små gästrum; det ena skall vara för hennes nåd, och det andra för herrn. Min hustru skall lemna sitt rum åt kammarjungfrurna, och de andra betjenterne få lof att, för i natt, nöja sig med en stor lada, som ligger här straxt invid; de skola der få sig en varm bädd, och så god aftonvard som huset förmår.»

Efter många tacksägelser af baronessan och mycket motstånd från Margrethas sida, som inte ville lemna sin säng, blef man sluteligen vid detta arrangement. Som stugan var liten, afskedade hon sin betjening, och behöll blott sina kammarjungfrur hos sig; och Baptist stod färdig att föra dem till den omtalta ladan, då hans bägge söner Jack och Robert öppnade dörren.

»Död och förbannelse! sade den första, i det han drog sig några steg tillbaka, Robert, stugan är full med främmande.»

»Ack, det äro mina söner! ropade vår värd. Hvad nu, Jack och Robert, törs ni inte komma in? Här är väl rum för er också, gossar!»

Vid dessa ord stego de in. Deras far presenterade dem för baronessan, och mig; derefter förde han vår betjening till ladan, under det Margretha följde, på deras begäran, de bägge kammarjungfrurna i det rum som man ärnade åt baronessan.

De tvänne nykomne voro långa, starka och välväxte ynglingar, med bister uppsyn och bruna ansigten. De gjorde sin hälsning med få ord, och bemötte Claude, som kom in i detsamma, som en gammal bekant. Bägge kastade derefter af sina kappräckar, tillika med ett läder-gehäng hvarvid hängde en bred sabel, och drogo ur bältet ett par pistoler som de lade på ett bord.

»Ni äro väl beväpnade, sade jag.»

»Det är sannt, herre, svarade Robert. Vi ha ganska sent lemnat Strasburg, och det är nödigt att vara på sin yakt om man vill färdas den-

na skogen nattetid: man talar inte för väl om den, ska ni tro.»

»Hvad! sade baronessan, är här röfvere?»

«Man säger det, hennes nåd, men jag för min del, har farit genom den både dag och natt, utan att nånsin möta någon.»

Margretha återkom i detsamma; hennes styfsöner drogo henne till ändan af stugan, och hviskade en liten stund vid henne. Af de ögonkast som de då och då skickade oss, gissade jag att de frågat hvem som fördt oss dit.

Under det de talade med Margretha, yttrade baronessan sin fruktan öfver sin mans oro då han inte såg henne återkomma. Hon hade ärnat skicka en af sitt folk för att ställa honom tillfreds, men det som man sagt henne om skogens farlighet tillät henne icke att betjena sig af denna utväg. Claude tog henne ur sitt bryderi. Han skulle nödvändigt, sade han, fara till Strassburg i natt, och om hennes nåd

ville anförtro honom ett bref, så skulle det riktigt komma fram till sin ägare.

»Och hur kommer det till, frågade jag Claude, att du inte också är rädd för rövare?»

»Ack! herre, en fattig stackare med många barn, bör inte, för en liten fara, försaka en säker förtjenst: ty jag hoppas att hans nåd, baron, ger mig drikspengar för mitt besvär. För öfrigt har jag inte annat än lifvet att förlora, och det skulle inte löna mödan att rölva ifrån mig.»

Jag fann hans skäl ganska dåliga, och rådde honom vänta tills morgonen derpå; men då baronessan tycktes vara af andra tankar, så blef jag tvungen att ge efter. Baronessan Lindenberg, som jag framdeles funnit, hade haft länge den vanan att uppoffra andras fördelar för sina egna, och hennes åstundan att skicka Claude till Strasburg, tillslöt hennes ögon för vådan af denna färd. Det blef då beslutit att Claude genast skulle fara. Baronessan skref några rader till sin man,

och jag till min banquier, för att underrätta honom att jag ej förrän dagen derpå kunde komma till Strassburg. Claude tog våra bref, och for.

Baronessan yttrade att hon var mycket trött, för det hon rest långt om dagen, och postiljonen länge kört vilse med henne i skogen. Der-efter vände hon sig till Margretha, och bad henne icke misstycka att hon gick att hvila en halstimme. En af kammarjungfrurna blef genast kallad, som kom med ljus, och baronessan följde henne. Som man borde äta aftonmåltiden i stugan der jag var, lät Margretha snart förstå att min nävaro var henne till hinder. Det skulle varit svårt att låta bli att begripa henne; jag bad derföre en af sönerne i huset att ledsaga mig till min kammare, der jag ärnade bli till dess måltiden var färdig.

»Hvilkendera kammaren är det, min mor? sade Robert.»

»Gröna kammaren, svarade hon. Jag har haft mycket besvär att städa den, och lagt rena lakan på sängen;

om det faller herrn in att kasta sig på den samma, så får han sjelf lägga den i ordning igen, jag befattar mig inte mer dermed.»

»Ni är vid elakt lynne, min mor, efter vanligheten. Vill herrn vara god och följa mig?»

Han öppnade dörren, och gick oppföre en ganska smal trappa.

»Ni går utan ljus, sade Margretha, ni kan bryta halsen af er eller den främmande?»

Hon gick i detsamma förbi mig och gaf sin styfson ett ljus i handen. Robert tog ljuset och gick förut. Hans bror Jack, som var sysselsatt vid bordet, vände ryggen åt oss. Margretha iagttog detta ögonblick, fattade min hand, och tryckte den häftigt:

»Se på edra lakan,» sade hon i det hon gick förbi mig tillbaka i stugan.

Bestört öfver hennes uppförande och hennes ord, stannade jag orörlig;

men Roberts röst, som bad mig följa sig, återkallade mig snart till mig sjelf. Jag gick oppför trappan. Min ledsagare förde mig i en kammare, der man gjordt en god eldbrasa, satte ljuset på bordet, och frågade om jag hade något mer att befalla. Jag tackade honom och han gick. Ni förstår väl att det första jag företog mig, då jag blef ensam, var att följa Margrethas råd. Jag gick med ljuset till sängen, och kastade opp täcket. Men huru häpnade och fassade jag icke, när jag såg lakänet fulla med blod!

Genast sväfvade tusen orediga tankar för min föreställning. Skällmarne som uppehöll sig i skogen, Margrethas utrop i anledning af sina barn, sönerns gevär och utseende, och de många berättelser jag hört om det hemliga förstånd som ofta råder emellan postiljoner och röfvere, alla dessa minnen, som väcktes på en gång, uppfyllde mig med misstankar och förskräckelse. Jag eftertänkte på hvad sätt jag skulle förvissa mig om hvad jag hade att befara, då jag hörde någon nedanföre gå hastigt fram och tillbaka. Allt syn-

tes mig nu misstänkt. Jag gick sakta till fönstret som, efter kam-marn länge varit obebodd, stod öppet, oaktadt kölden. Jag tittade ner, utan att luta mig mycket fram-åt. Månskenet visade mig en karl, som jag utan svårighet igenkände för vår värd. Jag gaf noga agt på hans rörelser. Han gick fort, men stannade mellanåt och tycktes lyssna; han stampade i marken och slog tillsammans händerna, liksom för att värma opp sig; vid minsta buller, vid hvarje ord som taltes i stugan och vid hvarje fläkt som rörde träden, såg han sig oroligt omkring.

»Fan anamma honom! sade han änteligen, liksom han förlorat tålamodet, hvad dröjer han så länge efter?»

Han talte detta sakta, men som han var midt under mitt fönster förlorade jag inte ord af hvad han sade.

J det samma hörde jag någon komma. Baptist gick att möta en karl, hvilken jag på sin korrta växt och sitt posthorn vid sidan, igen-

kände för den förrädaren Claude, som jag trodde vara på vägen till Strasburg. Som jag hoppades att deras samtal kunde ge mig några upplysningar om min ställning, satte jag mig det fortaste jag kunde i tillstånd att utan fara höra dem. Till den ändan skyndade jag mig att släcka ljuset som stod på ett bord vid sängen; och som brasan var så nära utbrunnen, att den inte kunde förråda mig, ställde jag mig på nytt i fönstret.

De bägge föremålen för min uppmärksamhet voro ännu tillsammans. Jag förmodar att värden, medan jag släckte ljuset, bannat Claude för det han dröjt så länge, ty då jag kom dit tillbaka, höll denne på att ursäkta sig.

»Om jag dröjt länge sade han, så skall jag snart ta min skada igen.»

»Med det villkoret, svarade Baptist, förlåter jag dig ganska gärna; men det förundrar mig, att då du har din andel med så väl som vi, du inte för din egen skuld skyndar dig det fortaste du kan. Det skulle vara skam att nöd-

gåsläppa ett så skönt rof ur händerna. Du sade ju att Spanjorn var rik?»

»Hans betjening har skrutit af på värdshuset att sakerna i deras kökfort voro värda öfver tvåtusen dukater.»

Ack! hvad jag i detta ögonblick fördömde min Stephanos oförståndiga fåfänga.

»Och man har sagt mig, fortfarande postiljonen, att baronessan har med sig ett juvelskrin af ett omätligt värde.»

»Det är godt; men jag hade ändå hällre sedt att hon aldrig kommit hit. Spanjorn var en säker pris; mina söner och jag skulle lätt kommit till rätta med herrn och drängen, och de tvåtusen dukaterna skulle blifvit delade emellan oss fyra. Nu äro vi tvungna att dela med bandet, och kan hända hela rofvet går oss ur händerna. Om våra kamrater redan fördelt sig hvar på sin post, då du kommer till kulan, så är allt förloradt. Baronessans betjening är för talrik för oss en-

samne att angripa; och om inte våra kamrater i tid komma hit så få vi, emot vår vilja, låta dem resa utan att efter önskan få plåcka dem.»

»Det är rätt olyckligt att de postiljoner som kört baronessan äro just de af mina kamrater som inte äro i godt förstånd med oss. Men frukta ingen ting, Baptist, om en timma är jag i kulan; klockan är blott tio, och vid midnatten skall ni ha bröderna här. Men haf ögonen på er hustru till dess, för ni vet hur stor afsky hon bär för vårt lefnadssätt, och hon kunde finna något tillfälle att underrätta baronessans betjening om vårt förehåfvande.»

»Åh! jag är säker på hennes tystnad; hon är för mycket rädd för mig, och älskar för mycket sina barn, för att våga förråda min hemlighet. Dessutom lemna Jack och Robert henne inte ur sigte, och hon får inte sätta sin fot utom stugudörren. Betjeningen ger sig god ro i ladan. Jag skall laga att allt är tyst och stilla till dess våra vänner ankomma. Om jag vore säker att du träffade dem, skulle vi på stund göra

oss af med de tvänne främmande. Men som det kunde hända att de inte mer voro i kulan, är jag rädd att jag i morgon finge göra betjeningen redo för deras herrskap.»

»Och om någon af de resande skulle misstänka vår afsigt?»

»Då blefve det inte annat på, än att straxt mörda dem vi hade i händerna, och sedan göra vårt bästa att öfverraska de andra i ladan. Fort emødligt till kulan för att förekomma allt bryderi; röfvarena lemna den aldrig förrän klockan elfva, och om du skyndar dig, så kan du ännu hinna dit i tid för att underätta dem.»

»Ni skall säga åt Robert att jag tagit hans häst; ty min har slitit sönder sitt betsel och sprungit åt skogen. Hvad är lösen?»

»Tapperhetens belöning.»

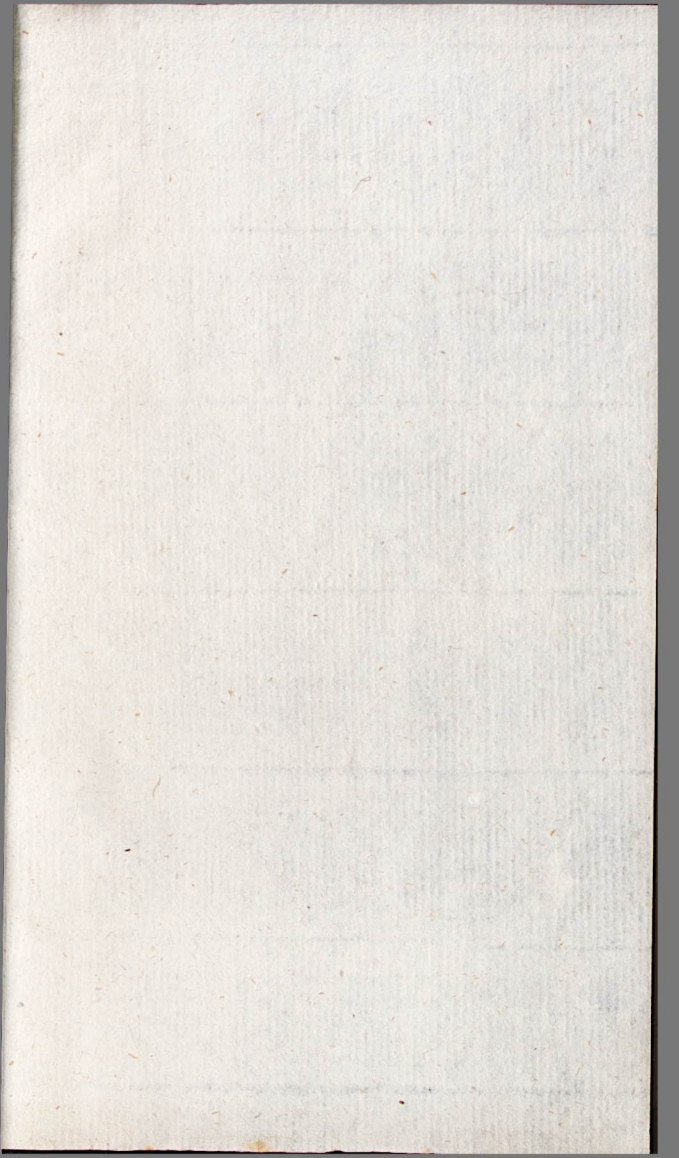
»Godt. Jag skyndar till kulan.»

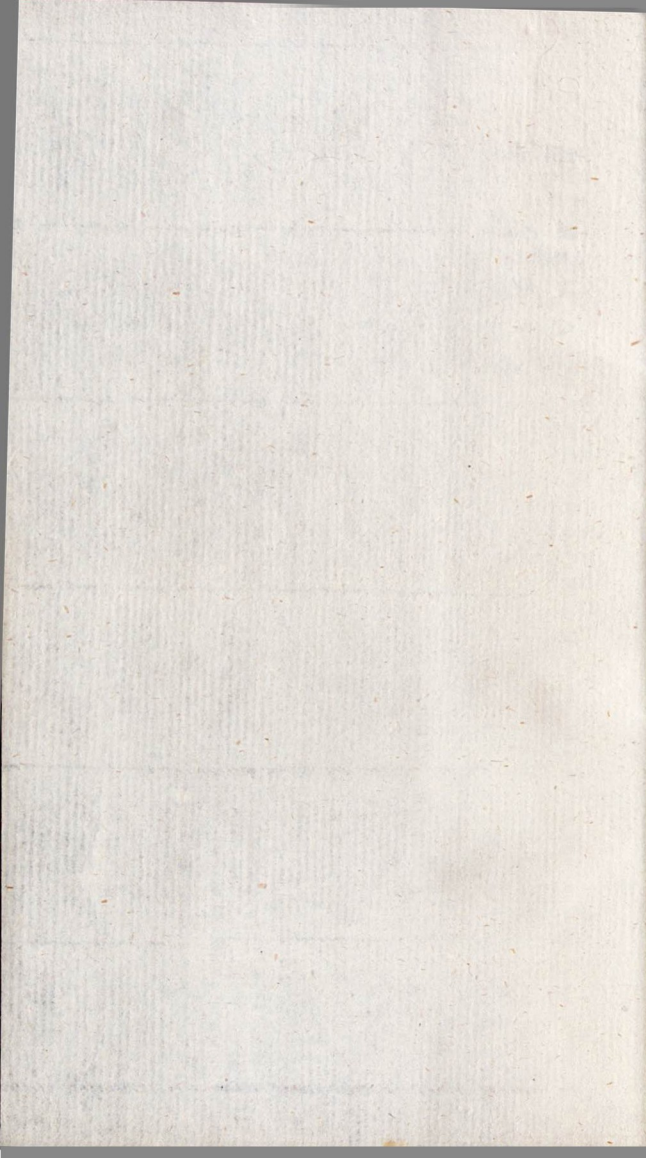
»Och jag till mina gäster, på det en för lång frångaro inte skall väcka

några misstankar. Farväl och förlora ingen tid.»

Dessa värdiga förbundsbröder åtskiljdes; den ena gick till stallet, och den andra tillbaka i stugan.

Slut på första Delen.

www.books2ebooks.eu